

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΤΗΡ ΗΜΑΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ

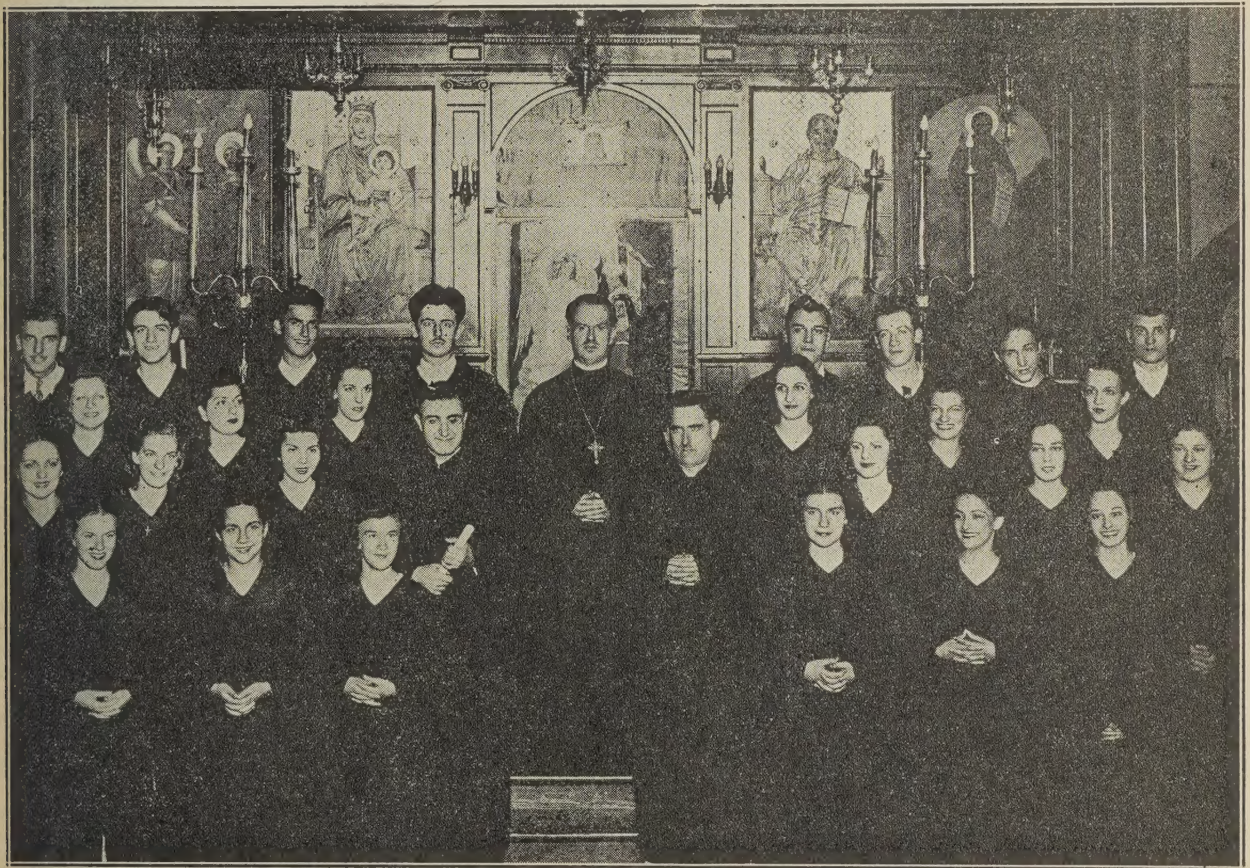
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΤΟΜΟΣ
Δ'

THE ORTHODOX OBSERVER

ΑΡΙΘΜ

89

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Χορωδία τῆς Κοινότητος «Εὐαγγελισμός» τῆς Παροικίας Baltimore, Md.

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ-ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese
Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. Astoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada \$2.00—Foreign \$2.50
Ten Cents a Copy
Vol. IV. No. 89. — August 28, 1938.
Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post
office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

Ὁνοματεπώνυμον Νυμφευθέντων

Κοινότης

Τελέσας τὸν Γάμον Ἱερεὺς

Ἰουν. 26	Κοσμάς Π. Σουμούλης	Εἰρήνη Ε. Καραγκιόζη	Somerville, Mass.	Αἰδ. Ἰωάννης Ἱεροθέου
»	» Σταῦρος Δ. Δαβάς-γλου	Μαρία Δ. Διάκου	Somerville, Mass.	Αἰδ. Ἰωάν. Ἱεροθέου
»	» Στυλιανὸς Ι. Θεοχάρης	Σοφία Π. Μπάκου	Paterson, N. J.	Αἰδ. Δημ. Στεφανόπουλος
»	» Κωνσταντῖνος Β. Κοσμίδης	Εὐγενία Α. Πορικοῦ	New York City	Αἰδ. Βασίλειος Παπανίκας
»	» Ἀγγελος Ν. Τιμοθεάτος	Εὐαγγελία Γ. Κοτσάνα	Montreal, Can.	Ἀρχιμ. Διον. Μαυρίας
»	» Νικόλαος Ι. Κολιτιάτης	Σταυρούλα Π. Μαριόλη	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Ἰωάννης Στρογγυλός
»	» Γεώργιος Ε. Ζαλούμης	Ἀφροδίτη Χ. Γαλιάτσου	Athens, Ga.	Αἰδ. Π. Κωνσταντινίδης
»	» Παναγιώτης Θ. Βασιλείου	Γεωργία Ν. Ταβλαρίδου	Chicago, Ill.	Αἰδ. Μάρκος Πετράκης
»	» Ἀνδρέας Φ. Λάκας	Σταυρούλα Δ. Λαζίου	Trenton, N. J.	Αἰδ. Ν. Τριανταφύλλου
»	» Παναγ. Σ. Νεοφώτου	Antoinette L. D' Eliecio	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βισσέντζος
»	» Κωνστ. Γ. Σταματοπούλος	Ἀλεξάνδρα Ε. Τσίριμα	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Γ. Ματθόπουλος
»	» Παναγιώτης Π. Κάμαρης	Γεωργία Π. Μπίνιου	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Γαβρ. Ματθιόπουλος
»	» Σταῦρος Μ. Φοάγκου	Εἰρήνη Η. Τσάκου	Youngstown, Ohio	Αἰδ. Δ. Μητάκος
»	» Παναγ. Μ. Μελετάκος	Στέλλα Γ. Βάλτου	Washington, D. C.	Ἀρχιμ. Αἰμιλιανὸς Δαλούσης
»	» Κωνσταντῖνος Ε. Λόλας	Ἀγγελ. Δ. Βαρτσαλάκου	Bantford, Can.	Ἀρχιμ. Ι. Σταύρου
»	» Λεωνίδας Ν. Νέρης	Θεώνη Χ. Ἀγγελικάκη	New Haven, Conn.	Αἰδ. Δ. Νικολάου
»	» Θεόδωρος Π. Εὐστρατιάδης	Ἑλένη Α. Μεταξᾶ	Passaic, N. J.	Αἰδ. Θεόδ. Ἀναγνωστιάδης
»	» Χρήστος Α. Χρήστου	Μαρία Η. Μπάμα	Bronx, N. Y.	Αἰδ. Καλλίν. Χατζηλάμπρου
»	» Νικόλαος Δ. Γεωργιάδης	Μαρίνη Δ. Πεντολίου	Haverhill, Mass.	Αἰδ. Φιλ. Βλαχόπουλος
»	» Νικόλαος Μ. Ἔμης	Εὐτυχία Γ. Σπανοῦ	New Castle, Pa.	Αἰδ. Δ. Νεαμονιτάκης
»	» Ἰωάν. Δ. Σαραντόπουλος	Ἀναστασία Δ. Ηλιοπούλου	Chicago, Ill.	Αἰδ. Ι. Μεσσαράκης
»	» Μιχαὴλ Δ. Ἀλάνθης	Αἰκατερίνη Χ. Καραμπήτσου	Boston, Mass.	Ἀρχιμ. Ματθαῖος Παπαβασιλείου
»	» Θεμιστοκλῆς Π. Ζώτος	Ξανθίππη Π. Τσελίκη	Biddeford, Mass.	Αἰδ. Δ. Γκόλαρος
»	» Λοῖζος Ι. Ἰωαννίδης	Πολυξένη Α. Μιχαήλ	Moline, Ill.	Αἰδ. Σ. Σπυρόπουλος
»	» Νικόλαος Ι. Βασιλειάδης	Βαρβάρα Ε. Μαντέρη	Buffalo, N. Y.	Ἀρχιμ. Διονύς. Παπαδάτος
»	» Κωνσταντῖνος Ν. Κατσώνας	Εὐγενία Κ. Κουλουρά	Detroit, Mich.	Αἰδ. Γεώργιος Πετρίδης
»	» Χρήστος Α. Νέτας	Μαρία Κ. Μοσχολοῦλου	Pontiac, Mich.	Αἰδ. Ἐ. Χρυσολωρᾶς
»	» Βασίλειος Α. Τράκας	Ἑλένη Δ. Καρύγιαννη	Boston, Mass.	Αἰδ. Κ. Χρυσανθόπουλος
»	» Γεώργιος Κ. Λιάπης	Ἑλένη Κ. Ἀχτίπη	Hartford, Conn.	Αἰδ. Μάρκος Πετράκης
»	» Γεώργιος Θ. Βασιλάκος	Εὐανθία Γ. Μητροπούλου	Chicago, Ill.	Αἰδ. Μάρκος Πετράκης
»	» Δημήτριος Ι. Γκόνης	Μαρία Α. Ἀντωνᾶ	Chicago, Ill.	Αἰδ. Τ. Χούντρας
»	» Ἀνδρέας Γ. Εὐαγγέλου	Σωτηρία Ε. Τόλια	Brockton, Mass.	Ἀρχιμ. Α. Πασχαλάκης
»	» Θεοδόσιος Ι. Μάμαλης	Βασιλική Μ. Παπαχρήστου	Manchester, N. H.	Ἀρχιμ. Χρυσ. Παπαλάμπρου
»	» Δημήτριος Γ. Σκουλίδης	Οὐρανία Ε. Νέγρη	New York City	Αἰδ. Ν. Χατζηβασιλείου
»	» Ἀνέστης Ε. Πῶλλ	Εἰρήνη Π. Σεφεριάδου	New Bedford, Mass.	Ἀρχιμ. Ἀβέρκ. Δημακόπουλος
»	» Θεόδωρος Χ. Καραμάνος	Πολύνη Κ. Δήμου	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Ι. Τσουκαλάς
»	» Σταμάτιος Γ. Κατσάνος	Θεσσαλία Μ. Φούλη	Portsmouth, N. H.	Αἰδ. Π. Μιχαηλίδης
»	» 29 Γεώργιος Γ. Δοίκας	Γεωργία Ν. Κανελλοπούλου	Providence, R. I.	Αἰδ. Γεώργιος Σπυριδάκης
»	» 30 Κωνσταντῖνος Α. Μάντζαρης	Σταματίνα Φιλολία	Newark, N. J.	Αἰδ. Χ. Μουρκίδης
»	» Φώτιος Α. Σκιαδάς	Ἀρτεμῖς Α. Μαλλιόγκα	Peoria, Ill.	Αἰδ. Κανέλλος Κανελλόπουλος
»	» Ἀνέστης Γ. Τροανίδης	Δωροθέα Ι. Σκουλιᾶ	New Brunswick, N. J.	Ἀρχιμ. Γερμ. Παππαναγιώτου
»	» Ἰωάννης Δ. Μαγωλῆς	Ἑλένη Φ. Δρίκα	Los Angeles, Cal.	Ἀρχιμ. Ἀβέρκ. Δημακόπουλος
»	» Δημήτριος Σ. Πετρόπουλος	Αἰκατερίνη Μίλλερ	Chicago, Ill.	

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΕΤΟΣ Δ'. 'Αριθ. 89.

Διευθυντής: 'Αρχμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ

28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1938

ΤΙΝΟΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΕΣΤΙ ΧΡΕΙΑ

ΔΙ' ΕΝΑ λαόν, ἢ μίαν κοινωνίαν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι θὰ ἤθελον καὶ θὰ ἡγωνίζοντο νὰ διατηρήσουν τὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματά των, ἐξελισσόμενοι τοιοῦτοτρόπως εἰς ὀντότητα διαρκείας, εἶναι ἀπαράιτητος ἡ δρᾶσις, πού θὰ ἀνέπτυσσε συνολικώτερα θερμοφυγόν θρησκευτικὴν ζωὴν, καλλιέργειαν πνευματικὴν ἀνωτέραν καὶ πλουσιωτέραν ἀνθησίν ἡθικὴν καὶ μὲ κάθε προσπάθειαν θὰ ἐκρατοῦντο εἰς τὸ ἐπίπεδον αὐτό.

Θὰ ἦτο δυνατόν ἡ κοινωνία αὕτη νὰ προαχθῇ εἰς οἰκονομικὴν ἀκμὴν μεγάλην. Νὰ καλλιεργήσῃ ἐπιστήμης καὶ τέχνης· νὰ καταλάβῃ ἐπίζηλον καὶ θαυμαστήν θέσιν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς ἄλλας κοινωνίας. 'Αλλ' ἂν δὲν ἤθελε θέσει ὡς γνώμονα καὶ πυξίδα τῆς τὸν στοχασμὸν καὶ τὴν ἐπίτευξιν καλλιεργημένης καὶ ἀνωτέρας ζωῆς, δὲν θὰ ἐπετύγχανε νὰ συνεχίσῃ αὐτὴν πρὸς εὐδαίμονας ἀνελίξεις. 'Αντιθέτως, θὰ ἐφυτοζῶει διὰ κάμποσον καιρὸν, ἕως ὅτου μαρανθῇ ἀδόξως καὶ ἐξαφανισθῇ ἀνεπιστρεπτί.

Τὸν φυσικὸν τοῦτον νόμον, τὸν τόσῳ ἀδυσώπητον καὶ ἰσχυρόν, κανὲν ἔθνος δὲν θὰ κατῴρθωνε νὰ ἐκφυγῇ.

'Υπῆρξαν λαοί, οἱ ὅποιοι ἀνῆλθον εἰς πολιτισμούς, ἀπέκτησαν ἰσχὺν στρατιωτικὴν, ὑπέταξαν ξένας χώρας, ἐθησαύρισαν, εἶδον τὴν δόξαν των μέχρ' οὐρανοῦ. 'Αλλὰ μὲ τὸ νὰ μὴ προσέξουν εἰς αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς διαρκείας τῆς ζωῆς, ἤλθεν ἡ ὥρα των νὰ σβύσουν καὶ σήμερον δὲν τοὺς γνωρίζομεν, παρὰ μόνον ἀπὸ τὰ ὀνόματά των.

Κατὰ παράδοξον μάλιστα τρόπον, ὁ νόμος οὗτος κτυπᾷ ἐνίοτε περὶ ἀλήθεια τὰ φαινομενικῶς ζωτικώτερα 'Εθνη, ὅπως ἡ καλπάζουσα φθίσις τοὺς ὀργανισμούς, πού ἐξωτερικῶς παρουσιάζουν σφύζουσαν ζωὴν.

'Ας μὴ νομίζωμεν λοιπόν, ὅτι ὁ ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνισμός, ἐπειδὴ εἶνε τμήμα τῆς αἰθαλοῦς ἐκείνης Φυλῆς, ἡ ὁποία μὲ τὴν ζωτικότητά της καταπλήσσει τοὺς αἰῶνας, θὰ ἡμποροῦσε νὰ ξεφύγῃ αὐτὸν τὸν νόμον, ἂν ἀφῆνετο ἄνευ ἀντιδράσεως καὶ κατευθύνσεως πρὸς ζωὴν ἀνωτέραν.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι οἱ 'Ελληνες ἐν 'Αμερικῇ ἀπέβησαν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν οἰκονομικοὶ παράγοντες

σημαντικοί. Τοὺς αἰσθάνεται καὶ τοὺς ἀναγνωρίζει ὡς τοιοῦτους καὶ αὐτὸ τὸ 'Αμερικανικὸν κοινόν. Μερικοὶ μάλιστα ἀνεδείχθησαν εἰς κολοσσοὺς οἰκονομικοὺς. 'Εχομεν χιλιάδας 'Επιστημόνων, Καθηγητὰς ἐν Πανεπιστημίῳ 'Αμερικανικοῖς. Δημοσίους ὑπαλλήλους. Πολιτευομένους. Τὸν 'Ελληνικὸν Τύπον, ἡμερήσιον καὶ ἐβδομαδιαῖον. Κοινότηας διακοσίας ἐβδομήκοντα περίπου. Μὲ ἰσαριθμούς 'Ιερεῖς καὶ πεντακάσια σχεδὸν 'Ελληνικὰ Σχολεῖα. Τὰς μεγάλας 'Οργανώσεις, 'Αχέπαν καὶ Γκάπαν. Τὰς Φιλοπτώχους 'Αδελφότητας 'Ελληνίδων. Τὰ λοιπὰ τοπικὰ Σωματεῖα. Τὴν 'Αρχιεπισκοπὴν. Τὸν θαυμάσιον ἐν τέλει 'Ελληνικὸν λαόν μας, καλύπτοντα ὅλην τὴν χώραν.

'Ολα δὲ αὐτὰ μᾶς παρέχουν τὸ μέτρον τῶν ἀνειπώτων πόθων καὶ τῶν ἐντόνων προσπαθειῶν διὰ τὴν ὀριστικὴν τοῦ μέλλοντος κατάκτησιν καὶ ὑποταγὴν.

'Αλλ' ἀκριβῶς ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ μᾶς κάμουν νὰ σκεφθῶμεν τὸ τεράστιον πρόβλημα πού ἔχομεν ἐνώπιόν μας. Θέλομεν νὰ ζήσωμεν καὶ ἐδῶ, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς Χώρας καὶ σύμφωνα πρὸς τὰ καθήκοντά μας ἀπέναντι αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ συνάμα μὲ τὰ ἰδιαίτερα θρησκευτικὰ, ἐθνικὰ, οἰκογενειακὰ κ. τ. λ. γνωρίσματα τοῦ Γένους ἡμῶν. 'Αλλ' ἐνῷ τῶσαι δυνάμεις καταβάλλονται πρὸς ἱκανοποίησιν αὐτοῦ τοῦ ἀκαταβλήτου πόθου καὶ τόσαι θυσίαι γίνονται καθημερινῶς, δὲν ἔχομεν τὰ ἀποτελέσματα, πού ἔπρεπε νὰ ἤρχοντο ἀναγκαστικῶς, καὶ οὔτε αὐτὰ μᾶς ἐδημιούργησαν ἐσωτερικὰς καταστάσεις καὶ πεποιθήσεις, ὥστε νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τοὺς καθημερινούς διὰ τὴν αὐριον φόβους.

'Εν τῇ πραγματικότητι μάλιστα συμβαίνει τὸ ἐξῆς: 'Ολοι οἱ παράγοντες τοὺς ὁποίους ἀπαιροῦμεν παραπάνω ἀναπτύσσουν δρᾶσιν ἀξιεπαινον καὶ συγκινητικὴν, ἀλλ' εἰς τὸν μελετώντα βαθύτερα καὶ οὐσιαστικώτερα τὰ πράγματα ἀρχίζει νὰ παρουσιάζεται μία ἐξάντλησις τῆς 'Ομογενείας, πού ἂν δὲν τὴν προλάβωμεν, θὰ ἔχῃ μοιραίας συνεπειάς. 'Ετσι ἐνῷ βλέπομεν τόσῃ δρᾶσιν πανταχόθεν καὶ ἐνδιαφέρον καὶ δαπάνας ἑκατομμυρίων, ἡμεῖς τρομάζομεν ἀπὸ τὸ φάσμα τῆς ἐξάντλήσεως ἀκριβῶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν δραστηριότητα καὶ τὰς θυσίας, χωρὶς τὸ ἀντί-

Θεοδωρότου Κοκκινάκη
Διακόνου

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Εἰς τὸ εὐρύτατον καὶ μεγαλοπρεπὲς Κολλέγιον τοῦ Wellesley τῆς Πολιτείας τῆς Μασσαχουσέτης ἔλαβε χώραν κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ἰουλίου Συνέδριον «Ἐκκλησιαστικῆς Ἑργασίας» εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ ὁποίου ἐκλήθην νὰ λάβω μέρος ἀντιπροσωπεύων τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, ὑποδείξει τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Γενικοῦ Θεολογικοῦ Σεμιναρίου τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἀπὸ ὅλας τὰς Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ἀπὸ τὸν Παναμᾶ, ἀπὸ τὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰαπωνίαν, ἀπὸ τὰς Ἰνδίας καὶ τὰς Φιλιππίνas Νήσους προσῆλθον ὑπὲρ τοὺς 350 ἀντιπροσώπους οἵτινες ἦσαν Κληρικοί καὶ Λαϊκοί, Ἱεραπόστολοι, Κατηχηταὶ καὶ Κατηχήτριάι, Φοιτηταὶ Θεολογικῶν Σχολείων καὶ Πανεπιστημίων, διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο.

Σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου ἦτο ἡ ἐξέτασις τῶν συγχρόνων προβλημάτων, Θεολογικῶν, Κατηχητικῶν, Ψυχολογικῶν, Ἠθικῶν, Κοινωνικῶν τὰ ὅποια ἀντιμετωπίζουν οἱ Κληρικοί, οἱ Ἱεραπόστολοι, οἱ Κατηχηταὶ καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας εὐρισκόμενοι. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἐκλήθησαν διακεκριμένοι Θεολόγοι διὰ νὰ κατευθύνουν τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου καὶ νὰ ἐνημερώσουν τοὺς πάντας ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ προβλημάτων χειραγωγῶντες τὴν σκέψιν τῶν ἐργατῶν τοῦ Ἀμπελῶνος τῆς Ἐκκλησίας εἰς λύσεις εὐδοκίμους καὶ ἀπὸ χριστιανικῆς ἀπόψεως προσφόρους καὶ ἐπιτυχεῖς. Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ὅλης ἐργασίας ἴστατο ὡς Πρόεδρος ὁ Ἐπίσκοπος Μινнесότας Ε. Κήλερ ὁ ὁποῖος καὶ ἤνοιξε τὸ Συνέδριον διὰ Προσευχῆς καὶ Κηρύγματος συστήσας εἰς πάντας πνευματικὴν ἐτοιμασίαν διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου.

Ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνεποίησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν ἦτο ἡ πνευματικότης τοῦ Συνεδρίου. Ὅλοι ὅσοι ἔλαβον μέρος ἀνελλιπῶς παρηκολούθουν τὰς Ἀκολουθίας, τὰς Λειτουργίας, τοὺς Ἑσπερινούς, τὰς Παρακλήσεις καὶ τὰ ὑπαίθρια Κηρύγματα. Καὶ πᾶς τις ἀντελαμβάνετο ὅτι προσπᾶνεια κοινὴ ὅλων τῶν λαθόντων μέρος εἰς τὸ Συνέδριον ἦτο νὰ περισυλλέξουν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν. Νὰ μελετήσουν τὴν ψυχὴν τῶν. Ν' ἀνακαλύψουν τὸ ἔλλειμμα τῆς πίστεως τῶν, ν' ἀναπερώσουν τὸ χριστιανικὸν τῶν φρόνημα καὶ νὰ

δώρον τῶν ἔργων, τὰ ὅποια καὶ θὰ ἐδικαιολογουν καὶ θὰ ἔτρεφον αὐτὰς τὰς προσπάθειας.

Μερिमῶμεν ὅρα περὶ πολλὰ καὶ κάθε παράγων χωριστὰ, χωρὶς βασικὴν συνεργασίαν μὲ τοὺς ἄλλους καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιβεβλημένην καὶ μοναδικὴν γραμμίν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ χρόνος εἶνε δι' ἡμᾶς ὁ φοβερώτερος ἐχθρός, εἶνε πλέον ὥρα νὰ παραδεχθῶμεν μὲ ὅλην τὴν ἀπὸ τῶν πραγμάτων σοβαρότητα ὅχι, ὅτι ἔχομεν προβλήματα, πρᾶγμα πολὺ γνωστόν, ἀλλ' ὅτι ταῦτα εἶνε περιεχομένου πρὸ παντὸς θρησκευτικοῦ, πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ.

Καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν γνώμην καὶ πίστιν ὁ Ὁρθόδοξος Παρατηρητὴς θὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὸ προσεχές.

ἐπαυξήσουν τὴν πρὸς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀφοσίωσιν τῶν.

Τὰ τμήματα τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ἦσαν τρία. Τὸ πρῶτον ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Καθηγητοῦ μου εἰς τὸ Γενικὸν Θεολογικὸν Σεμινάριον Δρος Ἰστον περιελάμβανε τὴν καθ' ὅλου Ἐκκλησιαστικὴν Ἑργασίαν. Τὸ δεύτερον τμήμα ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Καθηγητοῦ Νὰς ἐξήτασε τὰ προβλήματα τῆς Χριστιανικῆς καὶ Κοινωνικῆς Ἠθικῆς Ψυχολογίας. Καὶ τὸ τρίτον ὑπὸ τὸν διαπρεπῆ διδάκτορα Ὁσγκωτ περιελάμβανε τὴν μελέτην τοῦ Θεάτρου καὶ τῆς Μουσικῆς.

Μὲ μεγάλο καὶ ζωντανὸ ἐνδιαφέρον ὅλοι παρηκολούθουν τὴν ἐργασίαν τῶν τμημάτων εἰς τὰ ὅποια καὶ ἐνεγράφησαν. Εἰς τὰς διαφόρους συζητήσεις ἐβλεπέ τις τὴν μεγάλην προσπάθειαν πάντων ὅπως ἀποκομίσουν κατὶ πρὸς ἐφαρμογὴν ἐν τῇ κατόπιν Ἐκκλησιαστικῇ ἐργασίᾳ τῶν. Εἰς τὰς διαλέξεις καὶ συζητήσεις ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ σκοποῦ τῆς «Οἰκουμενικῆς Κινήσεως» ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ὁποίων ἐτέθη ὁ Δρ. Σάμμον διεπίστανέ τις τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν συνειδητὴν ἀναγνώρισιν ὑπὸ πάντων, τῶν πολυπλόκων δυσκολιῶν τὰς ὁποίας ἐδημιούργησε τὸ πολυχρόνιον σχίσμα καὶ ἡ διαίρεσις. Τὰς δυσκολίας ταύτας ἀνεγνώρισε καὶ μὲ πολλὴν παρησίαν διετύπωσεν ὁ εἰρημένος Δόκτωρ Σάμμον, ὅστις καὶ διὰ τοῦτο περὶ δάκρυς καὶ μὲ λόγους ποῦ ἦσαν ἀναβλύσματα τῆς συγκινήσεώς του καὶ τῆς λαχτάρας του διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν προσήνετο εἰς τὸ τέλος ἐκάστης συζητήσεως ἵνα «ὁ Θεὸς τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἀρμονίας καλλιεργήσῃ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν ἵνα ἀντιληφθῇ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐνώσεως καὶ χωρήσῃ ἐλπιδοφόρος εἰς τὸ τέρμα καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς καὶ καταντήσῃ ἡ ἀνθρωπότης εἰς μίαν πόμινην ὑπὸ τὸν Ἐνα καὶ ἀληθῆ Ποιμένα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.»

Κληθεὶς εἰς μίαν ἀπογευματινὴν συνεδρίασιν νὰ ὁμιλήσω ἐτόνισα ἀκριβῶς τὸ ζήτημα τοῦτο δι' ὀλίγων, καταλήξας εἰς τὴν διὰ προσευχῆς ἐτοιμασίαν τῶν καρδιῶν πάντων πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐπιδιωκομένης ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι βασικώτατον διὰ τὸν καθ' ὅλου χριστιανικὸν κόσμον καὶ ἐπειδὴ εὐρύτατα γίνεται λόγος περὶ ἐνώσεως μετὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦτο ἐξητάσθη ἱστορικῶς ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἰς συζητήσεις καὶ διαλέξεις μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Ἱερεῖα Σαπέλλ, ὁ ὁποῖος πρὸ ἐτῶν μετέβη εἰς Ἑλλάδα, προσκνητὴς τῶν φιλοσοφικῶν καὶ χριστιανικῶν ἀξιῶν τῆς, ὡς καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, τοῦ ὁποίου ἐξετίμησε τὴν Βυζαντινὴν παράδοσιν καὶ τὴν αὐστηρῶς Ἀνατολικὴν Μοναχικὴν τάξιν. Ἐκ τῶν διαλέξεων καὶ τῶν λοιπῶν ἰδιαιτέρων συζητήσεών μου μετ' αὐτοῦ ἀντελήφθην ὅτι εὐρισκόμεν πρὸ ἀνθρώπου κατέχοντος σχετικῶς τὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἐκ τῶν διαφορῶν ἀποριῶν του διεπίστωσα τὸ βαθὺ ἐνδιαφέρον του πρὸς γνῶσιν καὶ ἀκριβῆ ἐντοπισμὸν ἐπὶ τῶν διαφορῶν δογματικῶν κεφαλαίων τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐπειδὴ δὲ εἰς πολλοὺς ὡς ἐκ τῆς παρακολούθησεως τῶν διαλέξεων καὶ συζητήσεων ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας μας ἐδημιουργοῦντο ἀπορίαι, διὰ τοῦτο ἐδημοσίευσαν εἰς τὸ Δελτίον τοῦ Συνεδρίου, ὑποδεικνύοντες εἰς πάντας ὅπως μὲ πλησιάσουν καὶ μοῦ ὑποβάλουν τὰς ἐρωτήσεις τῶν. Καὶ ἤκουσα ὄντως πολλὰς ἀπορίας σχετικῶς μὲ δογματικὰ καὶ ἱστορικὰ καὶ λειτουργικὰ ζητήματα. Καὶ ἐθαύμασα τὸ ἐνδιαφέρον τῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἐνδιαφέρον δεδικο-

λογιμένης ἀναγνωρίσεως τῆς διατηρήσεως τῶν ὅσων παρελάβομεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἡκουσα πολλοὺς διαρκούσης τῆς συζητήσεως νὰ ἐκφράζονται μετὰ σεβασμοῦ διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ὡς διατηροῦσαν τὴν πρωταρχικὴν καὶ ἀληθῆ καὶ ἀπλὴν χριστιανικὴν παράδοσιν καὶ λατρείαν.

Ἀξιόλογοι ὄντως ἦσαν αἱ διαλέξεις καὶ συζητήσεις ἐπὶ τῶν ψυχολογικῶν ζητημάτων ὑπὸ τὸν Καθηγητὴν τοῦ Γενικοῦ Θεολογικοῦ Σεμιναρίου Ἱερέα Ραῖς ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὸ ζήτημα τῆς ψυχολογίας τῆς προσωπικότητος, τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ ὑποσυνειδήτου καταλήξας εἰς τὴν ἀπὸ χριστιανικῆς ἀπόψεως ἐξέτασιν τῆς ψυχανάλυσεως τοῦ Φρόϊδ τῆς Ἀναλυτικῆς ψυχολογίας τοῦ Γιόγγκ καὶ τῆς ἀτομικῆς ψυχολογίας τοῦ Ἄτλερ. Ἐπίσης λίαν ἐνδιαφέρουσαι ἦσαν αἱ συζητήσεις ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον» μετὰ εἰσηγητὴν τὸν Ἱερέα Σπόρφορντ ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς κινήσεις τοῦ Φασισμοῦ καὶ Κομμουνισμοῦ περιγράφας τὰς ἐντυπώσεις του, τὰς ὁποίας ἀπεκόμισε ἐπισκεφθεὶς 8 Εὐρωπαϊκὰ Κράτη μεθ' ὧν τὴν Ρωσίαν καὶ τὴν Γερμανίαν.

Ἰδιαιτέρως συγκινητικαὶ ἦσαν αἱ ἀνακοινώσεις τῶν Ἱεραποστόλων. Καθ' ἐσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον συνεκεντρουμένοι ὅλοι εἰς τὴν μεγάλαν αἰθουσαν τοῦ Κολλεγίου ὅπου οἱ διάφοροι Ἱεραπόστολοι περιέγραφον τὴν ζωὴν των. Ὁ Ἱεραπόστολος Η. Α. Μιγκέτι, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 28 ἔτη ἐργάζεται εἰς τὴν Κίναν ἐπιστρέψας χιλιάδας εἰς Χριστόν, κατασυνείκηνσε τοὺς πάντας περιγράφων τὰ δράματα τῶν «κινωμένων ἑκατομμυρίων» τῆς Κίνας, ἡ ὁποία δεινῶς δοκιμάζεται ἐκπὸ ἐχθρῶν καὶ φίλων» ζητούντων οἱ μὲν νὰ τὴν καταπίουν ἱμπεριαλιστικῶς οἱ δὲ νὰ τὴν ἀποσυνθέσουν ἰδεολογικῶς καὶ ἐθνικῶς. Διὰ τοῦτο καὶ ἐζητήθησαν αἱ προσευχαὶ ὅλων ὅπως ἐξαγάγῃ ὁ Θεὸς τὸν Κινεζικὸν Λαὸν ἀπὸ τὴν δεινὴν συμφορὰν τὴν ὁποίαν δοκιμάζει.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου ἐτελείωσαν εἰς τὰς 8 Ἰουλίου διὰ Προσευχῆς καὶ Κηρύγματος. Πάντες ἐμείναμεν καταγοητευμένοι ἀπὸ τὴν καθ' ὅλου ἐργασίαν καὶ ἐξωτερικεύαμεν τὴν λύπην μας διότι ἐτελείωσε τὸ Συνέδριον, ἐγὼ δὲ ἀπὸ καρδίας ἠμέτερας ἵνα τοιαῦτα συνέδρια διοργανωθοῦν καὶ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πρὸς ἐνημέρωσιν καὶ καταρτισμὸν πάντων ὅσοι ἐτάχθησαν, Λαῖκοι ἢ Κληρικοί, εἰς τὴν ἐξυπηρετήσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ περικάλυμμα τοῦ Περιοδικοῦ, πλησίον τῆς διευθύνσεώς σας, εἶνε σημειωμένη ἡ ἡμερομηνία καθ' ἣν λήγει ἡ συνδρομὴ σας. Θερμῶς παρακαλεῖσθε ὅπως φροντίσητε νὰ ἀνανεώσητε τὴν συνδρομὴν σας, προτοῦ αὕτη λήξῃ, διότι μετὰ τὴν πάροδον τῆς χρονολογίας αὐτῆς ἡ ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ διακόπτεται αὐτομάτως καὶ ἀνεξαίρετως δι' ὅλους, ὑπὸ τοῦ Τμήματος τῆς Διεκπεραιώσεως.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Ὁ ρόλος τοῦ σημερινοῦ ἱατροῦ εἴμπορεῖ νὰ ἀποβῇ ἀσφαλῶς σωτήριος, ἀρκεῖ νὰ γνωρίξῃ οὗτος νὰ χειρισθῇ τὸ θανατήσιον θεραπευτικὸν μέσον πού διαθέτει. Καὶ τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι ἡ ἐπίδρασις τῆς θελήσεως τοῦ ἱατροῦ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀρρώστου. Ἐνας ἐνθαρρυντικὸς λόγος, μία ἐνίσχυσις, μία αἰσιόδοξος προτροπὴ, μία μικρὰ παρηγορία, μία ἐνδειξις καλωσύνης καὶ ἐνδιαφέροντος θερμοῦ, —πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν τίποτε τὸ κοινὸν μὲ φάρμακα καὶ ἱατρικά, —ἀπευθύνονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν καταβεβλημένην ψυχὴν τοῦ ἀρρώστου, ἀναπτέρωνουν τὸ καταπεσὸν ἡθικὸν του σθένος καὶ ἀναζωογονοῦν θαυμασίως τὸν ὁργανισμόν. Δίδουν νέαν, αἰσιωτέραν πάντοτε, τροπὴν εἰς τὴν πορείαν τοῦ νοσήματος, ὡς ἀπεδείχθη κατ' ἐπανάληψιν.

Πόσας φορὰς δὲν εἶδομεν ἀρρώστους, ἀπελπισμένους ἀπὸ τὴν κατάστασιν των, νὰ ἀνακτοῦν τὸ θάρρος των καὶ νὰ εἰσέρχωνται αὐτοστιγμὴ εἰς τὸ στάδιον τῆς πλήρους θεραπείας; Καὶ τοῦτο ἀσφαλῶς ἔγινε διότι ἀνεζωογονήθη τὸ ἡθικὸν των ἀπὸ μίαν εὐχάριστον σκέψιν πίστεως. Αἱ εὐεργετικαὶ ἐπιδράσεις καὶ ὑποβολαὶ ἐπηρέασαν ἀπ' εὐθείας τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀνεστήλωσαν τὴν ψυχικὴν ἰσορροπίαν του.

Αὐτὸ ἀσφαλῶς φέρει εἰς τὸ ἄλλο ζήτημα: —ὅτι λόλοκληρος ὁ ὕλικὸς κόσμος κυβερνᾶται καὶ αὐτός, ἀπαραιτήτως, ὅπως καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ μίαν αἰὸν δύνάμιν πού ὀνομάζεται Θεός. Κατὰ ταῦτα ὁ ἱατρός παίζει ἐξαιρετικῶς σπουδαῖον ρόλον εἰς τὰς σημερινὰς Κοινωνίας· διότι δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ, —ἐὰν ἐννοεῖται, θέλῃ, —ὡς ἄμεσος βοηθὸς καὶ συνεργάτης τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ καὶ Πατρὸς.

Ὁ καλὸς ἱατρός δὲν βλέπει μόνον τὸν πάσχοντα σωματικὸν ὁργανισμόν, δὲν ἔχει ὑπ' ὄψιν μόνον τὴν ἀνώμαλον λειτουργίαν τούτου ἢ ἐκεῖνου τοῦ σωματικοῦ ὁργάνου, ἀλλὰ ὑπεράνω ὅλων διακρίνει καὶ κατὰ ἄλλο: —ὅτι δηλ. ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀρρώστος δὲν ἀμύνεται μόνον κατὰ τῆς νοσογόνου αἰτίας, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν διαταραχθεῖσαν λειτουργίαν τῶν ὁργάνων· διότι κύτταρα καὶ κέντρα νευρικά δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ ἔχουν ἐπιρρασθῇ καὶ νὰ συμπάσχουν καὶ αὐτὰ μαζὺ μὲ τὸν ὅλον ὁργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ἡ δύναμις αὕτη πού ἐκδηλώνεται μὲν διὰ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἀλλ' εἶνε τελείως ἀνεξάρτητος καὶ ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα, τί ἄλλο ἡμπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ ἡ ψυχή;

Ὅταν, κατὰ ταῦτα, τὸ κύριον ὄργανον τῆς δυνάμεως αὐτῆς, (αἱ ἐγκεφαλικά δηλ. λειτουργία) διαταραχθῇ καὶ δὲν ὑπακούῃ εἰς τὸν αἰὸν ρυθμιστὴν του, τὴν ψυχὴν, φαίνεται τότε πολλάκις καὶ αὕτη ἀνίσχυρος νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸ σῶμα καὶ τότε λέγομεν ὅτι ἔχει καταπέσει τὸ ἡθικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ κατάπτωσις αὕτη εἶνε τὸ π λ ε ο ν ἐ π ι κ λ ι ν δ υ ν ο ν ἀσφαλῶς σύμπτωμα τῆς ἀσθενείας του.

Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ ὑψίστη ἀποστολὴ τοῦ σημερινοῦ ἱατροῦ: —πὺς δηλαδὴ νὰ διεγείρῃ παρὰ τῷ ἀσθενούντι ἀνθρώπῳ τὴν πίστιν καί, δι' αὐτῆς, τὴν θέλησιν, διὰ τῶν ὁποίων, μόνων, θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ θανατοουργήσῃ. Εἶνε ὅθεν σπουδαιοτάτη ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἱατροῦ παρὰ τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ. Καὶ τοιοῦτος εἶνε πάντοτε ὁ ἀληθινὸς Ἕλλην ἱατρός.

Ἀρχιμ. Γ. Π.

ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟΝ»

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλο χαρακτηριστικὸν τοῦ θεοπνεύστου αὐτοῦ Ἀγίου Βιβλίου εἶνε ὅτι εἶνε τὸ μόνον βιβλίον εἰς τὸν κόσμον τὸ ὁποῖον διαβάζεται ἀπὸ ὅλας τὰς ἡλικίας καὶ ἀπὸ κάθε εἶδος ἀνθρώπου. Ἐκ πείρας γνωρίζομεν ὅτι φιλόλογοι σπανίως διαβάζουν παιδικὰ βιβλία καὶ τὰ παιδιὰ δὲν θὰ ᾔθελον πότε νὰ διαβάσουν βιβλία ἐπιστημονικὰ, καὶ ἐὰν ἀκόμη ἠμποροῦσαν. Ἐὰν ἐν βιβλίον εἶνε ἐπιστημονικοῦ περιεχομένου, κινεῖ τὴν προσοχὴν ἀνθρώπων διανοουμένων ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον· καὶ ἐὰν ἐν βιβλίον εἶνε παιδικὸν διαγίρει τὴν προσοχὴν τῶν μικρῶν.

Ἐν τοσοῦτῳ τὸ Ἅγιον Βιβλίον διαφέρει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα:—Ἐνῷ τὸ βιβλίον αὐτὸ διαβάζεται ἀπὸ τὸ παιδίον, διαβάζεται καὶ ἀπὸ τὸν γέροντα. Πρὸ χρόνων συνήνησα μίαν νοσοκόμον ἣ ὁποία ἐδιάβαζε μίαν ἱστορίαν εἰς ἓν μικρὸν ἄρρωστον παιδίον καὶ τῆς εἶπον: «—τί εἶναι αὐτὸ πὺν διαβάξεις εἰς τὸν μικρόν;» «Τοῦ διαβάξω τὴν ἱστορίαν τοῦ πολυπαθοῦς Ἰὼβ ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Γραφήν» μοῦ ἀπήντησεν αὐτῇ. Καὶ ὁ μικρὸς, στενοχωρηθεὶς διὰ τὴν διακοπὴν, ἐφώναξε: «—Παρακαλῶ, μὴ μᾶς διακόπτετε.» Ὁ μικρὸς παρηκολούθει μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὴν ἱστορίαν τοῦ βιβλίου ἐκεῖνον πὺν ἐγράφη εἰς γλώσσαν Ἑβραϊκὴν τρεῖς περίπου χιλιάδες ἔτη πρὸ ἡμῶν.

Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἴσως ἄλλος, ἐπιστήμων αὐτός, κορυφῇ ἐν τῇ μαθήσει, θὰ ἐδιάβαζε τὸ ἴδιον βιβλίον μὲ τὸν μεγαλύτερον σεβασμόν. Αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἐξαιρετικὸν φαινόμενον:—Ἐνας διακεκριμένος ἐπιστήμων νὰ εὐχαριستῇται ἐν τῇ ἀναγνώσει τοῦ Βιβλίου αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ χαρὰ ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Ἀσφαλῶς ἐν τῇ φιλολογίᾳ δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀνάλογον παράδειγμα. Τὰ παιδιὰ μας τὸ διαβάζουν κατὰ χιλιάδας εἰς τὰ Κυριακὰ καὶ εἰς τὰ Ἀπογευματινὰ Σχολεῖα. Τὸ διαβάζουν πολλοὶ σοφοὶ ὅπως ὁ Φαραντέυ, ὁ Νιοῦτον καὶ μεγάλοι πολιτικοὶ ὡς ὁ Λίγκον καὶ Γκάστον καὶ γενναῖοι στρατιωτικοὶ ὡς ὁ Γ. Ἀδόλφους καὶ ὁ Γκρόντον. Πολλοὶ ἐκ τῶν κορυφαίων ἐν τῇ μαθήσει εἶχον καὶ ἔχουν τὸ θεόπνευστον αὐτὸ βιβλίον ὡς χαρὰν καὶ ὁδηγὸν τῆς ζωῆς τῶν.

Ἐνῷ περὶ ὅλων τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀντικειμένων ἐφαρμόζει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους (8.13) ἐπιστολῇ «τὸ παλαιούμενον καὶ γηράσκον εἶνε πλησίον ἀφανισμοῦ», ἡ Ἀγία Γραφή ἀνανεοῦται διαρκῶς καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς εἶνε πάντοτε νωπόν. Καὶ ἐνῷ συνήθως τὰ βιβλία διαβάζονται ἀπὸ τοὺς λαοὺς ἐκεῖνους πρὸ παντὸς εἰς τὴν γλώσσαν τῶν ὁποίων ἐγράφησαν, ἐν τούτοις ἡ Ἀγία Γραφή ἀναγινώσκεται ἀπὸ ὅλους τοὺς λαοὺς ἀνεξαιρέτως, χωρὶς γλωσσικὸν καὶ ἐθνικὸν περιορισμόν.

Ἄλλο χαρακτηριστικὸν σημεῖον τοῦ Βιβλίου τούτου εἶνε ὅτι δὲν ἐγράφη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἢ εἰς τὰς Ἀθήνας, πὺν ἦσαν τότε τὰ κέντρα κάθε μαθήσεως. Ἐπὶ πλέον δὲν ἐγράφη ἀπὸ ἀνθρώπους πὺν εἶχον πολυσχιδὴ φιλοσοφικὴν μόρφωσιν. Ἐγράφη ἀπὸ ἀνθρώπους πὺν ἐξοῦσαν εἰς τὴν Παλαιστίνην. Δὲν εἶχον τελειώσει κολλέγια καὶ πανεπιστήμια. Δὲν ὠμιλοῦσαν καλὰ-καλὰ, οὔτε καὶ τὴν γλώσσάν

των ὅπως δεικνύει τὸ ἐπεισόδιον Πέτρου καὶ στρατιωτῶν (Ματθ.26,72), προσεπικυροῖ δὲ καὶ τὸ 13ον ἐδάφιον τοῦ Δ' κεφαλαίου τῶν Πράξεων ἔνθα ἀναφέρεται: «—Θεωροῦντες δὲ τὴν παρρησίαν τοῦ Πέτρου καὶ Ἰωάννου, καὶ πληροφορηθέντες ὅτι εἶναι ἄνθρωποι ἀγράμματοι καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζον.» Κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχε φιλολογικὴν οὔτε συγγραφικὴν φήμην.

Καὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τύπου αὐτοῦ ἐκπαιδευτικῶς, προῆλθεν εἰς φῶς βιβλίον τὸ ὁποῖον ὁ Θεός, ἐν τῇ μυστηριώδει Αὐτοῦ δυνάμει, ἀπῆλλαξε τόσον ἀπὸ γλωσσικὰ ἐμπόδια ὥστε νὰ γίνῃ τοῦτο τὸ πρότυπον γλώσσης τῶν πλέον μορφωμένων ἐθνῶν τοῦ κόσμου ὅλου. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἐξηπλώθη τὸ βιβλίον τοῦτο παντοῦ ἀποτελοῦν σήμερον τὸν σπουδαιότερον συντελεστὴν ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνικῇ ζωῇ, χωρὶς ἐν τούτοις, νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε καὶ βιβλίον ἀρχαῖον. Ἀποτελεῖ θεμελιώδη παράγοντα ἐν τῇ προόδῳ τῶν μεγάλων Ἑθνῶν τῆς Δύσεως καὶ ὅμως προῆλθεν ἀπὸ τὸν πλέον στενῆς ἀντιλήψεως καὶ τὸν πλέον συντηρητικὸν λαὸν τῆς Ἀνατολῆς.

Ὅλοι οἱ συγγραφεῖς τοῦ ἦσαν Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ ἰδιοσυγκρασίας, μορφώσεως καὶ αἰσθημάτων, ἦσαν οἱ πλέον περιορισμένης ἀντιλήψεως. Ἦσαν ὅχι μόνον περιορισμένης ἀντιλήψεως, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐνδιεφέροντο διὰ τὰ ἄλλα Ἑθνη. Καὶ τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐξετυπώθη σήμερον εἰς 505 περίπου ζώσας γλώσσας οὕτως ὥστε ἕκαστον ἔθνος νὰ ἀκούσῃ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἰδικήν του γλώσσαν. Εἶνε ἐπομένως θαῦμα ὅτι ἐν ἀρχαῖον Ἑβραϊκὸν βιβλίον, γραφὲν ἀπὸ πολλοὺς συγγραφεῖς Ἑβραίους, ἔχει κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἀπαλλαγὴ ἀπὸ κάθε σοδινισμὸν, ἀπὸ κάθε Ἰουδαϊσμὸν καὶ ραβινισμὸν ὥστε σήμερον χιλιάδες χιλιάδων παιδιῶν καὶ νεανίδων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πὺν τὸ διαβάζουν, νὰ μὴ τὸ ἐκλαμβάνουν ὡς γραφὲν ἀπὸ Ἑβραίους καὶ εἰς γλώσσαν ἀρχαίου ἀνατολικοῦ λαοῦ.

Δι' αὐτοὺς εἶνε ἀπλῶς ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὡς ἂν νὰ ἐγράφη εἰς τὴν ἰδίαν τῶν μητρικὴν γλώσσαν. «Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀγ. Γραφή εἶναι ἡ ὡραιότερα γλώσσα, ἡ ἀπλουστερα Ἱστορία καὶ ἡ εὐγενεστερα ποιήσις» εἶπε κάποτε μία μεγάλη διάνοια· καὶ τὸ ἴδιο περίπου λέγουν καὶ οἱ Ἀγγλοὶ περὶ τῆς Ἀγγλικῆς τῶν Ἀγίας Γραφῆς, ὅτι δηλ. περιέχει τὴν ὡραιότεραν ἀγγλικὴν γλώσσαν. Ἀσφαλῶς κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ σκέπτονται καὶ οἱ Γερμανοὶ περὶ τῆς Γερμανικῆς Ἀγ. Γραφῆς, καὶ οἱ Ἰταλοὶ πολὺ περισσότερον καὶ οὕτω κα' ἐξῆς.

Ἐπίσης ἐν θαυμάσιον σημεῖον σχετικῶς μὲ τὴν Ἀγίαν Γραφήν εἶνε ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ τὸ μόνον βιβλίον εἰς ὅλον ἀνεξαιρέτως τὸν κόσμον πὺν ἀντέστη ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους κατὰ διωγμῶν συνεχῶν. Ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας οἱ ἄνθρωποι προσεπάθουν νὰ τὸ καύσουν, νὰ τὸ ἐξαφανίσουν.

Σταυροφορίαι ὁλόκληραι ὄργανώθησαν διὰ νὰ τὸ ἐξολοθρεύσουν. Ἡγεμόνες καὶ ἄρχοντες ἀπὸ κοινοῦ μετὰ ἀρχηγῶν ἐκκλησιαστικῶν συνήλθον διὰ νὰ τὸ ἐξαφανίσουν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Διοκλητιανός, κατὰ τὸ 303 ἐκήρυξε τὸν μεγαλείτερον πόλεμον κατὰ τοῦ Βιβλίου αὐτοῦ. Κάθε χειρόγραφον αὐτοῦ ἐκάνη, χιλιάδες χριστιανῶν ἐκακοποιήθησαν.

Καὶ ὅμως, ὅχι ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ ἔτη, ἡ Βίβλος αὕτη ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν, ὡς ὁ Νῶε ἀπὸ τὴν Κιβωτόν, καὶ κατὰ τὸ ἔτος 325 μ. Χ. Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἀποκατέστησεν αὐτὴν ὡς τὸν ἀλάσθηστον Κριτὴν τῆς Ἀληθείας, εἰς τὴν πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ. Ἐπειτα ἐπηρεολούθησεν ὁ βαρὺς διωγμὸς τοῦ Μεσαιῶνος. Ὅλοι μας γνω-

ορίζομεν πόσον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἀντετάχθη κατὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Ἐπὶ αἰῶνας ἡ Ἀγία Γραφή ἔμενε διβλίον ἄγνωστον εἰς τὴν Δύσιν. Ὁ ἴδιος ὁ Λούθηρος εἶπει ὅτι εἶχε γίνεαι νεανίας καὶ δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἀκόμη τὴν Ἀγ. Γραφήν. Ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις μάλιστα εἶχε καταδικάσει μερικὸν πὺν εὐρέθῃ ὅτι ἐχρησιμοποιοῦσαν αὐτήν. Εἰς τὴν παλαιὰν πόλιν τοῦ Λονδίνου ὑπάρχει μέρος εἰς τὸ ὁποῖον, κατὰ διαταγὴν τοῦ Βατικανοῦ, εἶχον ριφθῇ πολλαὶ ἀγγλικαὶ Ἀγία Γραφαί.

Ἐν τούτοις οἱ διωγμοὶ αὐτοὶ ὥρισον ἴσως πρὸ τῶν διωγμῶν πὺν ἐξαπελύθησαν κατὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς κατὰ τὰ τελευταῖα 160 ἔτη. Οἱ τρομερώτεροι ἀντίπαλοι αὐτῆς, κατὰ πολὺν περιεργον τρόπον, ἦσαν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἠξίουσαν ὅτι εἶχον ἐλευθερίαν σκέψεως· καὶ ὁ πολὺς Βολταῖρος ἀκόμη εἶχε δηλώσει ὅτι 100 ἔτη ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸν οὔτε μία Βίβλος δὲν θὰ ὑπῆρχε παρεκτὸς ὀλίγων εἰς τὰ Μουσεία χάριν ἀρχαιολογικῆς περιεργείας. Ὁ Μπάουρ καὶ ὁ Στράους δὲν ἔδειξαν καλλιτέραν στάσιν. Ἀλλὰ προφανῶς «ὁ Θεὸς θὰ ἐγελοῦσε» κατὰ τὴν λαϊκὴν παροιμίαν, ὅταν οἱ ἐχθροὶ τῆς Γραφῆς ἔκαμινον τὰς δηλώσεις των ἐκείνας. Καὶ σήμερον ἡ Ἀγία Γραφή στέκει ἰσχυροτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην προηγουμένην φορὰν. Στέκει καὶ θὰ σταθῇ διὰ πάντα.

Διότι οἱ πολέμοι αὐτῆς, καὶ ἂν ὑπάρξουν τοιοῦτοι εἰς τὸ μέλλον, δὲν θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ τῇ κηρύξουν μεγαλύτερον πόλεμον ἀπὸ ἐκεῖνον πὺν τῇ ἐκήρυξαν οἱ Ἰουλιανοὶ καὶ οἱ Κέλσαι, οἱ Πορφύριοι καὶ οἱ Βολταῖροι, οἱ Στράους καὶ οἱ Γουελχάουζιν. Εἰς τὸ ἐξῆς, παρ' ὅλους τοὺς μακροεῖς διωγμούς, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ κηρύσσεται καὶ δοξάζεται. Κυκλοφορεῖ κατὰ 25 ἑκατομμύρια τὸ ἔτος εἰς ἄνω τῶν 500 γλωσσῶν κατὰ τὴν τελευταίαν σχετικὴν δὴλώσιν τῆς Βιβλικῆς Ἀδελφότητος καὶ ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς εἶνε ἀσφαλῶς μεγαλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην προηγουμένην ἐποχὴν.

Ἐν ἄλλο σημεῖον τὸ ὁποῖον ἰδιαίτερος ἐπιθυμῶ ἐνταῦθα νὰ ἐξάρω εἶνε ὅτι δὲν χρειάζονται ἱστορικαὶ κρίσεις ἢ γνώσεις Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ Γραφή εἶνε ὁ Λόγος Αὐτοῦ Τούτου τοῦ Θεοῦ. Τὸ Ἅγιον πνεῦμα εἶνε τὸ ἐνισχύον τὴν πεποιθήσιν ταύτην. Ἐὰν προσέξωμεν τὴν φωνὴν αὐτοῦ θὰ θεβαιωθῶμεν πέραν πάσης συζητήσεως ὅτι ἡ Ἀγία Γραφή εἶνε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

—«Τὶ διαβάξεις;» ἠρώτησε κάποιος νεώτερος ἀγνωστικὸς ὀρθολογιστῆς μίαν πτωχὴν ἄλλ' εὐσεβῇ κυρίαν.

—«Διαβάξω τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ,» ἀπήντησεν ἡ κυρία.

—«Τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ;» διέκομιν ὁ ἀγνωστικὸς ὀρθολογιστῆς «Ποὺς σοὺ τὸ εἶπεν αὐτό;»

—«Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Θεός;» προσέθεσεν ἡ πτωχὴ κυρία.

—«Πῶς εἰμπορεῖς νὰ τὸ ἀποδείξης αὐτό;» ἐφώναξεν ὁ σκεπτικιστής.

Ἐκκλητικὸς ἡ κυρία ἀνταπήνησεν:—«Εἰμπορεῖς νὰ μοῦ ἀποδείξης ὅτι ὑπάρχει ἥλιος;»

—«Μάλιστα,» εἶπεν ὁ ὀρθολογιστής, «ἡ καλύτερα ἀποδείξεις εἶνε ὅτι μὲ ζεσταίνει καὶ εἰμπορῶ νὰ ἰδῶ τὸ φῶς του.»

—«Αὐτὸ εἶνε!» ἀπήντησε μὲ εὐχαρίστησιν ἡ κυρία. «Ἡ καλύτερα ἀποδείξεις ὅτι τὸ Βιβλίον αὐτὸ εἶνε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶνε ὅτι ζεσταίνει καὶ φωτίζει τὴν ψυχὴν μου. Μάλιστα, εἶχε δίκαιον ἡ εὐσεβὴς κυρία. Δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξηγήσῃ τοῦτο ἄλλ' εἶνε ἓν γεγονός, ἓν FACT καθὺν καὶ ἀληθινόν.

Τὸ ἀνεξάντλητον ὡσαύτως τοῦ Βιβλίου αὐτοῦ ἀποτελεῖ

ἓν ἄλλο θαῦμα. Εἶνε ὅπως ὁ σπόρος. Εἰμπορεῖτε νὰ εὐρῆτε πόσαι βάλανοι ὑπάρχουν εἰς μίαν δρῦν, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ εὐρῆτε πόσαι δρεῖς ὑπάρχουν εἰς μίαν βάλανον. Τὸ δένδρον πὺν μεγαλύνει ἀπὸ ἓνα σπóρον παράγει κατόπιν τοὺς σπόρους ἄλλων δένδρων· κάθε δένδρον περιέχει χιλιάδας σπόρων· κάθε σπόρος ἀποτελεῖ τὸ σπέρμα ἡ, ὅπως λέγομεν, τὸ μικρόδιον χιλιάδων δένδρων.

Τὸ βάθος τοῦ περιεχομένου τῆς Γραφῆς εἶνε ἄπειρον· τὸ ὕψος τοῦ ἀμέτρητον. Ἐκατομμύρια ἀναγνωστῶν καὶ συγγραφέων, ἐπὶ αἰῶνας κατόπιν αἰώνων ἔσκαψαν εἰς τὸ ἀπύθμενον αὐτὸ μεταλλεῖον καὶ τὰ βάθη του εἶνε ἀκόμη ἀνεξάντλητα. Ἐπὶ ἀμέτρητα ἔτη ἐγέννησε μετὰ συνεχῶς αὐξανούσης, δημιουργικῆς δυνάμεως, ιδέας καὶ σχέδια καὶ θέματα καὶ βιβλία.

Χιλιάδες χιλιάδων μελετητῶν τὸ μελετοῦν καθημερινῶς καὶ οἱ ἀναγνώσται τοῦ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀριθμοῦνται μὲ τὰ ἑκατομμύρια. Οἱ τόμοι πὺν ἐγράφησαν καὶ ἐπὶ τινων μόνων κεφαλαίων ἡ καὶ σελίδων του ἀκόμη, θὰ ἦσαν ἀρκετοὶ νὰ γεμίσουν τὰ ράφια πολλῶν βιβλιοθηκῶν καὶ σήμερον εἶναι τόσον νωπὸν καὶ σύγχρονον, τόσον γόνιμον καὶ ἀνεξάντλητον ὅπως ἀκριβῶς καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς συγγραφῆς του. Ποιὸς ξέρει ἀκόμη ἂν καὶ ἄλλοι θησαυροὶ τοῦ πὺν ἀσφαλῶς πρόκειται νὰ ἀποκαλυφθῶν, δὲν θὰ περβάλλουν καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄστρα ἐν τῷ ἀπείρῳ πλήθει του!

Ἡ Ἀγ. Γραφή δὲν ἐπιδέχεται οὐδεμίαν διόρθωσιν, προσθήκην ἢ προσθαφαίρεσιν. Δὲν λαμπρύνεται ὁ ἀδάμας. Δὲν χρυσώνεται ὁ χρυσός. Κανεὶς καλλιτέχνης δὲν εἰμπορεῖ νὰ προσθήσῃ οὔτε γραμμὴν εἰς τὸν τέλειον Λόγον τοῦ Θεοῦ. Στέκει ὅπως ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐχει ὅλην τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη καὶ οἱ μεγαλύτεροι Πατέρες καὶ Ἀπολογηταὶ τῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ εἶχον τίποτε ἀπολύτως νὰ προσθέσουν εἰς Αὐτόν.

Ἐχει ἀπόλυτον αὐθεντικότητα, ἐπὶ πλεόν. Κατέρχεται ἐφ' ἡμῶν ὡς φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Παμπλειστάκις βλέπομεν εἰς τὴν Πεντάτευχον ἐκάστην δὴλώσιν ἡ συμπέρασμα ἡ νοουθεσία νὰ προσεπικυρώνεται μὲ τὰς ὑψηλὰς ἐκφράσεις:—«Τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα» καὶ ἄλλου: «Καὶ εἶπεν ὁ Θεός;» κλπ. Κανὲν ἄλλο διβλίον δὲν ἀποτείνεται πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα κατὰ τοιοῦτον ἀπόλυτον τρόπον. Μία ἀδιασάλευτος αὐτὴ ἐν τῇ ἐκείνῃ διατίκει ὅλα τὰ βιβλία τῆς Ἀγ. Γραφῆς, ἀσχετῶς περιεχομένου. Καὶ τὸ περιεργον εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι κάθε τόπου καὶ κάθε ἐποχῆς ἀναγνωρίζουν τοῦτο. Εἰξεύρουν ὅτι τὸ θεόπνευστον αὐτὸ διβλίον ἀποτείνεται, ὁμιλεῖ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἐσώτερον ἄνθρωπον μὲ τὴν αὐθεντικότητα ἐκενὴν τὴν ὁποίαν Αὐτὸς Οὗτος ὁ Θεός ἔχει.

Καὶ δύναται νὰ ὀνομασθῇ τὸ Ἅγιον αὐτὸ Βιβλίον ὡς τὸ διβλίον τῆς συνεχῶς ἐμπνεύσεως. Εἶνε ὁ ζωντανὸς Λόγος τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος ἔδωκε καὶ πάντοτε δίδει εἰς αὐτὸ ζῶσαν δύναμιν. Δι' αὐτὸ καὶ ἐτονίσθη εἰς τοὺς Ψαλμοὺς τὸ:—«Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον». Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐμπνέει διότι εἶνε ἐμπνευσμένος καὶ εἶνε ἐμπνευσμένος διότι ἐμπνέει. Καὶ τὴν θεωρίαν αὐτὴν θὰ ἐννοήσωμεν ἀσφαλῶς καλύτερον ἐὰν ἐμβαθύνωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγράφη εἰς τὸ 15ον ἐδάφιον τοῦ 28ου κεφαλαίου τῆς Γενέσεως ἔχον ὡς ἐξῆς: «Ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι μετὰ σοῦ. Οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαι με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι.»

(Συνέχεια εἰς τὴν 11ην Σελίδα)

ΑΡΘΡΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΕΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Ολοκλήρου τοῦ ὁμογενοῦς λαοῦ ἡ συμπάθεια ἐστράφη πρὸς τὰ θύματα τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησε τελευταίως ἡ ἀπρόοπτος θεομηνία εἰς τὴν Ἀττικὴν. Βεβαίως τοιαῦτα γεγονότα κανεὶς δὲν δύναται νὰ προῖδῃ καί, συνεπῶς, νὰ προλάβῃ. Τὸ μόνον πού δύναται οἱ ἄνθρωποι νὰ κάμουν εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, εἶναι νὰ περιβάλλουν μὲ τὴν μεγάλην τῶν συμπάθειαν καὶ ἀλληλεγγύην τοὺς πληττομένους ἀπὸ τὴν καταστροφὴν καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ καθιστοῦν τὸν πόνον τῶν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον ὀδυνηρόν. Τὰ λοιπὰ εἶναι μεγάλα βουλαὶ τοῦ Μεγάλου Θεοῦ. Εἰς τοὺς σεισμοπλήκτους τῆς Ἀττικῆς ἐπεδείχθησαν εὐτυχῶς ὅλα τὰ ἐπιβαλλόμενα αἰσθήματα συμπαθείας ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ ἀπὸ ἰδιώτας καὶ παρεσχέθη εἰς τοὺς ἀτυχήσαντας αὐτοὺς ὁμογενεῖς κάθε ἀπαραίτητος συνδρομή.

— * —

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ τοῦ περιοδικοῦ μας συνέπεσε νὰ συναντηθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου μετὰ δύο εὐσεβῶν ὁμογενῶν ἐμπόρων ἐπιστρεφόντων ἐκ Χιλῆς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Οἱ ἴδιοι, ἐπ' εὐκαιρίᾳ, διεξετραγώδησαν εἰς αὐτὸν μὲ τὰ μελανώτερα τῶν χρωμάτων τὴν ἐν Χιλῇ καὶ ἄλλαις πλησιοχώροις περιφερειαῖς κατάστασιν εἰς τὴν ὁποῖαν περιέπεσαν τελευταίως μερικοὶ τῶν ὁμογενῶν, οἱ ὁποῖοι, ἐμπιστευθέντες εἰς μερικοὺς ἀσυνειδήτους ἀνθρώπους ὑποσχεθέντας πρὸς αὐτοὺς ὅτι θὰ τοὺς εἰσῆγον ἐκ Νοτίου εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, ἔφθασαν εἰς τὸ θλιβερόν σημεῖον ὅχι μόνον νὰ μὴ ἐπιτύχωσι τίποτε ἀπολύτως, ἀλλὰ νὰ γίνωσι καὶ θύματα μιᾶς ἐκμεταλλεύσεως ἀνηκούστου. Δὲν εἶνε οὔτε κἂν ἀνάγκη νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα πόσον π ρ ο σ ε κ τ ι κ ο ἰ πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἐν Ἑλλάδι πρὸ παντὸς ὁμογενεῖς διὰ νὰ μὴ ἐμπιστεύονται εἰς ἀνθρώπους ὑποσχομένους πολλὰ καὶ μηδὲν ἐκπληροῦντας εἰς τὸ τέλος. Πρὸ παντός, προτοῦ εὐρεθοῦν εἰς τοιαύτην δύσκολον θέσιν, προτοῦ ἀναλάβουν ὑποχρεώσεις καὶ ὑπογράψουν οἰονδήποτε ἔγγραφο, ἃς ἀποτείνωνται ἐκεῖ ὅπου ἀρμοδίως θὰ λάβουν ἐπισήμους, θετικὰς καὶ σοβαρὰς πληροφορίας διὰ νὰ μὴ ὑποστοῦν ἀργότερον τὴν συμφορὰν τὴν ὁποῖαν καὶ ἄλλοι ὑπέστησαν ἄλλοτε.

— * —

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΑΝΔΡΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΙΝΕ ἐπαινετὴ ἡ προσπάθεια τοῦ Ἐξοχωτάτου Ὑπουργοῦ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας τῆς Ὁλλανδίας Δρος Ράμε, ὅπως ἐν Ὁλλανδίᾳ τοῦλάχιστον αἱ ἔγγαμοι κυραὶ μὴ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐργάζωνται ἐμμίσθως.

Τὸ μέτρον αὐτὸ εἶνε καλὸν ἀσχέτως ἐὰν θὰ προκαλέσῃ, ὅπως φαίνεται, διαμαρτυρίας ἀπὸ παντοῦ καὶ ἰδίως ἀπὸ τὰς ἐργατικὰς γυναικεῖας ὁργανώσεις. Ἡ θέσις τῆς ἐγγάμου γυναικὸς εἶνε εἰς τὸν οἶκόν της, ὅπου καί, ἀσφαλῶς, ἔχει μεγάλην, μεγίστην ἐργασίαν, ἐὰν θέλῃ νὰ εὕρῃ ἐργασίαν. Δὲν ὑπάρχει δὲ μεγαλύτερα, ἀλλὰ καὶ δυσκολωτέρα ἐργασία ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς διαρρυθμίσεως τῶν τῆς οἰκίας, τῆς ὁποίας α ὕ τ ἡ εἶναι ἡ β α σ ἰ λ ἰ σ σ α καὶ ἡ δύναμις ἡ ἐμπνέουσα τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Ὅτι θεβαίως ὥ ρ ι σ μ ῆ ν α ἐπαγγέλματα εἶνε ἀποκλειστικὰ διὰ τὸ γυναικεῖον φύλον, ὅπως τὸ τῆς Νοσοκόμου, τῆς Διδασκαλίσσης κ. ἄ. κανεὶς δὲν δύναται νὰ διαμφισβητήσῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι ὅλοι συμφωνοῦν εἶνε ὅτι πρέπει νὰ περιορισθῇ ἡ σημερινὴ ἐντατικὴ ἐργασία τῆς ὑπ'ἀνδρου γυναικὸς ἔξω τῆς οἰκίας. Τὰ γεγονότα ἄλλως τε ἀποδεικνύουν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὅτι ἡ ἔγγαμος γυνὴ δὲν κερδίζει τίποτε μὲ τὴν ἐργασίαν της παρὰ ἐκνευρισμοὺς καὶ ἀσθενείας, ὑποχρεωμένη νὰ τρέχῃ καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν της διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ καὶ τὰ δύο, κυνηγοῦσα, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, δύο λαγούς. Δι' αὐτὸ καὶ πολὺ ἐπιτυχῶς ἐγράφη εἰς τὴν Ὁδύσειαν τοῦ Ὀμήρου «οὐ δὲ τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε».

— * —

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΜΑΘΗΤΙΚΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ

ΚΑΤΑ τὸν παρελθόντα μῆνα, ὅπως ἰδίως ὁμμασιν εἶδομεν καὶ ἀνεγνώσαμεν καὶ εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς πόλεως τοῦ Βατικανοῦ, δέκα ὀκτὼ χιλιάδες (18,000) Ἱταλόπαιδα, γεννηθέντα ἀπὸ γονεῖς Ἱταλοὺς εἰς Κεῖπ-τάουν, Μεξικόν, Ἀργεντινὴν, Τσιμπουτὴν καὶ Σενεγάλην προσεκλήθησαν, προνοία τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἱταλικῆς Κυβερνήσεως, διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν κατὰ τὸ θέρος αὐτὸ καὶ νὰ γνωρίσουν τὴν πάτριον γῆν τῶν γονέων των, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶναι ἄνθρωποι ἐργατικοί, καὶ χειρῶνακτες. Οἱ νεαροὶ αὐτοὶ Ἱταλόπαιδες ἦσαν υἱοὶ καὶ θυγατέρες Ἱταλῶν ἐργατῶν ἐγκατεστημένων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς ὕδρογείου σφαίρας. Πόσον ηὐχαριστήθησαν τὰ παιδιὰ αὐτά, πόσον μεγάλως τὸ θαλάσσιον ταξίδιον τὰ ὠφέλησε εἰς τὴν ὑγείαν των, πόσον ὁ νοῦς των ηὐρύνθη διανοητικῶς διὰ μιᾶς τοιαύτης ἐκπαιδευτικῆς ἐπισκέψεως, οὔτε εἶνε ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ εἰς τὸ παρὸν πλαίσιον διότι εἶνε αὐτονόητον. Πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν καὶ πολλοὶ ὁμογενεῖς μαθητόπαιδες, προοδεύοντες εἰς τὰ μαθήματά των, θὰ ἔχουν παρομοίαν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ μελετήσουν τὴν ἑνδοξάν χώραν τῶν πατέρων καὶ τῶν συγγενῶν των.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Αἰτησις ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ ἡ ἀνανεώσεως συνδρομῆς, ὑποθενδῆποτε καὶ ἂν προέρχεται, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἐὰν πρωτίστως δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἥτοι 2 δολλ. δι' ἑν ἔτος προπληρωμένα.

Η ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΑΣ

ΕΝ ΕΤΟΣ ΑΠΑΡΑΜΙΑΛΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Μετά την προσλαλιάν του φοιτητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Κωνστ. Ἀνδρέου, ὁ Εἰσηγητὴς κ. Ι. Χονδρος παρουσίασε τὸν πέμπτον ὁμιλητὴν ὡς ἑξῆς:

Ὁ ἐπόμενος ὁμιλητής, ὁ Κοσ Εὐστάθιος Αὐλαχιώτης, ἔχων ὡς θέμα του τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐπεξηγεῖ τὰς ὑποχρεώσεις πού ἔχουν ὅλοι οἱ φοιτηταὶ τῆς Προπαρασκευαστικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ὁποίας αὐτὸς ἀσθάνεται μεγάλως.

ΘΕΙΑ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ

Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωή, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἀρχαί, οὔτε δυνάμεις, οὔτε ἐνεστώτα, οὔτε μέλλοντα, οὔτε ὕψωμα, οὔτε βάθος, οὔτε τις κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρῖσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Σεθασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε, Θεοφιλέστατε Σχολάρχχα, Σεβασταὶ Κυρίαὶ καὶ Κύριοι:

Αἰῶνες ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀλλὰ οἱ λόγοι του διαρκῶς συγκινοῦν κάθε εὐσεβεῖ χριστιανικὴν ψυχήν. Γράφων πρὸς τοὺς Χριστιανούς τῆς Ρώμης ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν διακηρύττει τὴν στενὴν σχέσιν του μετὰ τὸν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν. Μὲ λέξεις ἐξερχομένας ἀπὸ τὸ θάθος τῆς ψυχῆς του διαλαλεῖ τὴν ἀκατανίκητον πίστιν καὶ ἀφοσιώσιν του πρὸς τὸν λυτρωτὴν του, τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. Τίποτε-λέγει- ἀπολύτως τίποτε εἰς τὸν γήϊνον τοῦτον κόσμον, οὔτε θάνατος, οὔτε ζωή, οὔτε ἀρχαί, οὔτε δυνάμεις, οὔτε ἐνεστώτα, οὔτε μέλλοντα, οὔτε ὕψωμα, οὔτε βάθος δύναται νὰ κλονίσῃ τὴν θερμὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Χριστόν.

Ἀλλὰ μετὰ αὐτοὺς τοὺς ζωντανούς καὶ θείους λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κάμω ἐκκλησιαστικὸν κήρυγμα. Ἐπάνω ὅμως εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ποθῶ νὰ στηρίξω ὀλίγας σκέψεις μου περὶ τῶν ὑποχρεώσεών μου πρὸς τὸν Ἑλληνισμόν ἐν Ἀμερικῇ, ὡς φοιτητῆς τῆς Προπαρασκ. Θεολογικῆς Σχολῆς μας.

Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν γενικὸς σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν κοινωνίαν, ὥστε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βίου του νὰ φανῇ ὡφέλιμος εἰς τοὺς συνανθρώπους του, ἀναλόγως μὲ τὰς σωματικὰς, διανοητικὰς καὶ ψυχικὰς δυνάμεις του. Εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν του ὁ λογικὸς ἄνθρωπος ἔχει ζῆλον καὶ θέλησιν νὰ μάθῃ ἐν ὅποιονδήποτε ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον ἱκανοποιεῖ τὰς ἐπιθυμίας του. Ὅπως ἐκεῖνος πού ἔχει κλίσιν πρὸς τὴν ποίησιν, ἐντρυφᾷ εἰς τὰ ποιήματα τῶν μεγάλων ποιητῶν, ὅπως ἕνας ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει ν' ἀποκτήσῃ ρητορικὴν πολιτικὴν φήμην ἔχει ὅπ' αὐτὸν περιφίλους Κοινοβουλευτικούς ρήτορας, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἄλλος ἐπιθυμῶν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν Κληρικῶν μας ὀφείλει νὰ στρέφῃ τὸ βλέμμα του πρὸς μίαν μεγαλοπρεπεστάτην μορφήν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἣ ἐν γένει τῆς Χριστιανικῆς πίστεως.

Ἐτοιμαζόμενος διὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον καὶ ἐγὼ ἀπέβλεπα εἰς τὸ νὰ διαλέξω πρόσωπον τῆς Θρη-

σκείας μας τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα προπαρασκευάζομαι διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ μοῦ ἐκπροσωπῇ τὸ ἀνέσπερον φῶς εἰς τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον προετίμησε δι' ἐμὲ ἡ Θεία Πρόνοια.

Ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου ἄποψιν τοιαύτη μορφή ἐπιβλητικωτάτη εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ μορφή τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Ἀγίου Παύλου.

Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος οὔτε ἠκολούθησε τὸν Θεάνθρωπον Σωτῆρα κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς διδασκαλίαν Του, οὔτε εὗρέθη εἰς τὸν κῆπον ἐν Γεθσημανῇ κατὰ τὴν ἀγωνίαν Αὐτοῦ, οὔτε τὰ βλέμματά του παρετήρησαν τὴν λύπην καὶ τρομερὰν ὀδύνην τοῦ μετ' ὀλίγον ἀδικοδικασμένου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Μυστικὸν Δείπνον.

Ὁμως ὁ Ἐπουράνιος Θεὸς ἐκάλεσεν αὐτὸν διὰ τοῦ σταυρωθέντος Υἱοῦ Αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπερτάτην διακονίαν τοῦ Χριστιανικοῦ κηρύγματος. Καὶ τότε ὁ Παῦλος ὑπεσχέθη εἰς τὸν Χριστόν ὅτι οὔτε θλίψις, ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμός, οὔτε γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα θὰ δυνηθοῦν νὰ τὸν χωρίσουν ἀπὸ τὴν τέλεσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος.

Ἀναλαθὼν τὸ μέγα καὶ δυσχερὲς ἐκεῖνο ἔργον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπροχώρησε μέσα εἰς τὰς πόλεις ὅπου ὁ ἠθικὸς νόμος περιφρονεῖτο καὶ κατεπατεῖτο, εἰς τὰ κέντρα ὅπου ἡ ἁμαρτία ὡς φοβερά ἀσθένεια εἰσῆλθε μέσα εἰς τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔφερε τὴν μόλυνσιν καὶ τὴν φθοράν τῶν ψυχῶν τῶν ἀφοβῶν, καὶ ἀκατάβλητος ὁ μέγιστος οὖτος κῆρυξ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἠγωνίσθη ὅπως συγκρατήσῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ ρεύματος τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀσωτείας. Ἀνέτρεψε τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον ὅλον καὶ ἐπάνω εἰς τὰ ἔρειπια τῶν αἱματωμένων εἰδωλολατρικῶν θωμῶν ἐθεμελίωσε κόσμον νέον καὶ ἀσάλευτον, κόσμον τίμιον καὶ ἐνάρετον, κόσμον δίκαιον, κόσμον χριστιανικόν.

Διὰ νὰ φανῇ ἀντάξιός τῆς ἀποστολῆς του ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀφιέρωσε τὴν ψυχήν του, τὰς σκέψεις του, τὴν καρδίαν του, τοὺς πόθους του καὶ τὰς δυνάμεις του, πρὸς τὸν ἀποκλειστικὸν καὶ κύριον σκοπὸν του, τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Θεοῦ θελήματος.

Ἐπροχώρησεν ὁ ἀτρόμητος Παῦλος, περιφρονῶν τοὺς ἀμετρήτους κόπους, πληγὰς, φυλακίσεις, ραβδισμούς καὶ λιθοβολισμούς. Ὑπέφερε ἀπὸ ναυάγια εἰς τὰς θαλάσσας, κινδύνους εἰς τὰς ἐρήμους. Ὑπέμεινεν ἀγρυπνίας, διψαν, νηστείαν, ψῦχος καὶ γυμνότητα. Ἐπροχώρησεν ὁ μέγας Χριστιανὸς στρατηλάτης ὅπως φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον ἐξησφάλισε παρ' ὅλα τὰ βασανιστήρια τὰ ὁποῖα ὑπέστη ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν Ρωμαίων καὶ τῶν ὑποκριτῶν συμπατριωτῶν τοῦ Ἰουδαίου. Ἰκανοποίησε τὴν ἱερὰν θέλησιν, ἐξεπλήρωσε πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα τὴν ὑποχρέωσίν του.

Εὐρισκόμενος σήμερον ἐνώπιόν σας κατὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην συγκέντρωσιν, ἐκφράζω εὐγνωμοσύνην διότι ὁ Θεὸς ἡξίωσε νὰ με καλέσῃ ὅπως ἐξυπηρετήσω τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ διαθεβαῖω

ὅτι θὰ ἀφοσιωθῶ εἰς τὰ δόγματα τῆς πίστεως τῶν πατέρων μου, εὐχόμενος νὰ ἔλθῃ σύντομα ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα πού θὰ παρουσιασθῶ ἐπάνω εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Ἀμβωνα νὰ ἀναπτύξω τὸ περιεχόμενον τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίου.

Κατὰ τὸν περασμένον Ὀκτώθριον ἐπεβιβάσθη εἰς τὸ πλοῖον τῆς ἐλπίδος, ὠπλισμένος μὲ θάρρος ἀκαταγώνιστον, μὲ δύο ἐφόδια, πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Θεόν. Τὸ ταξειδίον τοῦτο θὰ διαρκέσῃ πέντε ἔτη. Ἀλλὰ πάντοτε ὑπάρχει κίνδυνος καὶ οἱ καιροὶ μεταβάλλονται. Ὁ οὐρανὸς πολλάκις χάνει τὸ κυανοῦν του χρῶμα καὶ γίνεται μολύβδινος. Ὁ θόλος τοῦ στερεώματος καλύπτεται συχνὰ ἀπὸ νέφη σκοτεινά. Καὶ ὅταν ἡ ἀστραπὴ διασχίξῃ τὰ οὐράνια, ἡ ὁρμὴ τῶν δυνατῶν ἀνέμων διασπᾷ τὰ ἄρμενα καὶ συντρίβει τὸ πηδάλιον καὶ τὰ κύματα μὲ ἀγριότητα πλημμυροῦν τὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου μου. Ὅταν δὲ εἰς τοιαύτας τρικυμίας ψυχικὰς ἡ ὑπαρξίς μου ἐπαναστατῇ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν καὶ ὀδύνην, ὁ νοῦς μου θὰ ἀναδράμῃ ἀμέσως εἰς τὴν μορφήν τοῦ Θεοῦ Παύλου.

Ὡς φαεινὸς ἥλιος εἰς τὸ εὐρὺ στερέωμα τοῦ Χριστιανισμοῦ θὰ φαίνεται πάντοτε ἡ ἀγία ἐκεῖνη μορφή ἡ ὁποία θὰ μοῦ δίδῃ παρηγορίαν καὶ θάρρος νὰ καταπνίγω πάντα φόβον καὶ πᾶσαν δειλίαν, νὰ προσηλῶνω τὰ θέμματα μου πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπὸ τὸ θάθος τῆς ψυχῆς μου θὰ ἐξέρχεται ἡ θεσβιασμός ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἄρχαί, οὔτε δυνάμεις δύνανται νὰ μὲ χωρίσουν ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου, κατακρημνίσουν τοὺς κόπους καὶ προσπαθείας μου ὅπως ἐκτελέσω τὸ ἱερὸν καθήκον μου καὶ πρὸ πάντων ὅπως ἐκπληρώσω πρὸς τὸν Ἑλληνισμόν ἐν Ἀμερικῇ τὴν ἱερὰν ὑποχρέωσίν μου.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Ι. ΑΥΛΑΧΙΩΤΗΣ

Ὁ κυριώτερος σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἰδρύθη ἡ Σχολὴ εἶναι τὸ νὰ καταρτισθοῦν κατὰλληλα οἱ μέλλοντες Ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀλλὰ οἱ Ἱερεῖς εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὰ Κοινοτικά μας Σχολεῖα.

Καθημερινῶς οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς εὐρίσκονται ἔμπροσθεν τοῦ σπουδαίου τούτου προβλήματος, ἂν πρέπει νὰ διδάσκωνται τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς, καὶ εἰς τί θὰ τοὺς χρησιμεύσῃ ἡ γλῶσσα τῶν πατέρων των εἰς τὴν ξένην αὐτὴν χώραν. Εἰς αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ὁ Κοσ. Εὐάγγελος Τριβέλλας.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ὅταν ἡ ἀγαπητὴ μας Ἑλλάς ἡλευθερώθῃ ἀπὸ τὴν Τουρκικὴν τυραννίαν οἱ Ἕλληνες προσεπάθησαν νὰ ἀποκαταστηθοῦν καὶ οικονομικῶς ἢ ὅπωςδῆποτε ἀλλέως καὶ νὰ ἀναδειχθοῦν ὅπως ἦσαν πρὸ τῆς σκληρᾶς δουλείας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠμποροῦσαν ὅλοι νὰ προοδεύσουν ἀρκετὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα, πολλοὶ ἐξ' αὐτῶν μετῴνησαν εἰς ἄλλα ἔθνη διὰ νὰ ἀποκτήσουν μικρὰν περιουσίαν μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι μετ' ὀλίγα ἔτη θὰ ἐπέστρεφον πάλιν εἰς τὴν ποθητὴν πατρίδα των. Ἐπῆγαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, Ἰταλίαν, Μ. Ἀσίαν, Ρουμανίαν, Ρωσσίαν καὶ πολλοὶ ἦλθον εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἐδῶ εἰργάσθησαν σκληρῶς καὶ ἐκοπίασαν, πάντοτε μὲ τὰς σκέψεις εἰς τοὺς ἀπομεμακρυσμένους συγγενεῖς καὶ φίλους, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐπερίμεναν ἀνυπομόνως νὰ ἐπιστρέψουν.

Διὰ πολλοὺς λόγους οἱ πλείστοι δὲν εἶδον τὰ γλυκὰ ὄνειρά των νὰ πραγματοποιηθοῦν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα. Ἄλλοι εἶχαν ἐργασίας αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγκαταλείπονται εὐκόλως, ἄλλοι δὲν ἐπρόκοψαν καὶ φυσικὰ δὲν ἤθελαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν φτωχοί.

Ἐσκέφθησαν λοιπὸν νὰ φέρουν τὰς οἰκογενεῖας των ἐδῶ.

Ἄλλ' ὅταν τὰς ἔφεραν ἡσθάνθησαν φυσικὰ τὴν ἀνάγκην αὐταὶ νὰ ἐκκλησιάζωνται καὶ νὰ μὴ χάσουν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν των, ἀνάμεσα εἰς τὰς Προτεσταντικὰς ἐκκλησίας καὶ τὴν Καθολικὴν. Διότι ὁ Ἕλλην ἔχει θαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν του ριζωμένην τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν του. Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη νὰ φέρουν ἱερεῖς διὰ νὰ ἠμποροῦν αἱ οἰκογένειαι νὰ ἐκκλησιάζωνται. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὀργανώθησαν Κοινότητες καὶ ἐπῆλθε κάποια ψυχικὴ ἀνακούφισις εἰς τοὺς ὁμογενεῖς.

Δεκάδες ἔτη παρήλθον ἔκτοτε, θαυμηδὸν αἱ οἰκογένειαι ἐμεγάλωναν καὶ ἐσχημάτιζαν μόνιμον Ἑλληνικὴν κοινωνίαν εἰς τὴν χώραν αὐτήν. Ἀλλὰ τότε παρουσιάσθη καὶ ἄλλο μεγάλο πρόβλημα εἰς οἰκογενειάρχας, τὸ πῶς νὰ κρατήσουν τὰ παιδιά των εἰς τὴν Ἐκκλησίαν των ἂν οὐ ἡ λατρεία τῆς εἶναι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὰ δὲ παιδιά των ἐκπαιδεύονται μὲ τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς χώρας αὐτῆς.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου θὰ σᾶς εἶπω ὀλίγα λόγια σήμερον.

Αἱ περισσότεραι Κοινότητες ἐμεγάλωσαν, ἀρκεταὶ Ἐκκλησίαι των ἐκτίσθησαν μεγάλα καὶ ὠραῖα, καὶ οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως εὐχαριστημένοι καὶ εἰς τὴν καρδίαν των βασιλεῦει κάποια ἱκανοποίησις. Ἀλλὰ γρήγορα θὰ ἤρχετο ὁ καιρὸς πού θὰ παρουσιαζέτο ἡ ἀνάγκη νὰ παραδώσουν τὴν Κοινότητα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὰ παιδιά των. Ἐγεννᾶτο λοιπὸν τὸ ἐρώτημα: Τί θὰ ἐγίνετο τότε ἐὰν τὰ παιδιά των δὲν ἐγνώριζον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν; Ἡ Ἐκκλησία φυσικὰ θὰ ἔκλειε, ἡ Κοινότης θὰ διελύετο. Διότι τὰ παιδιά των ἐὰν δὲν γνωρίζουν τὴν γλῶσσαν των δὲν θὰ αἰσθάνωνται τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τοιουτοτρόπως δὲν θὰ ἀγαποῦν νὰ ἐκκλησιάζωνται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ δὲν θὰ ἔχουν κανὲν ἐνδιαφέρον δι' αὐτήν.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἦτο ἀναγκαῖον νὰ διδαχθοῦν τὰ παιδιά τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Τότε εἰς τὰς περισσότερας καὶ μεγαλυτέρας Κοινότητας ἰδρύθησαν σχολεῖα Ἑλληνικὰ μὲ πολλὰς ἐλπίδας. Δυστυχῶς ἡ ἐκκλησιαστικὴ διαίρεσις ἐπὶ δώδεκα ἔτη ἐσταμάτησε τὴν ἰδρυσιν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων ἄλλ' ὅταν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀθηναγόρας ἀνέλαβε εἰς τὰ στίθαρα χέρια του τὴν διοίκησιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐσυστηματοποίησε καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν, ἐξεκαθάρισε τὸν διδασκαλικὸν κλάδον καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν οἰκογενεῖαν, ὥστε σήμερον νὰ ἔχωμεν 450 κοινωτικὰ σχολεῖα.

Καὶ τώρα προβάλλει τὸ ζήτημα, ἐὰν τὸ νὰ ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ σχολεῖα ἀρκεῖ. Καὶ λέγω: Ἐὰν στηρίζουν οἱ ὁμογενεῖς τὰς ἐλπίδας των εἰς τὰ παιδιά των, νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐργασίαν των διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐὰν θέλουν νὰ ἴδωσιν αὐτὰ νὰ διοικοῦν τὴν Ἐκκλησίαν μὲ μεγάλον ζῆλον καὶ ἐνδιαφέρον, τότε πρέπει νὰ ἐννοήσουν τὴν πραγματικὴν ἀνάγκην νὰ διδάξουν τὰ παι-

διά των τήν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ νὰ μὴ μείνῃ οὔτε ἐν Ἑλληνόπουλον ἔξω ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον.

Μᾶς λέγουν ὅμως μερικοὶ ὅτι εἶναι κόπος περιττὸς νὰ μάθουν τὴν Ἑλληνικὴν τὰ Ἑλληνόπαιδα εἰς τὴν χώραν αὐτήν. Ἡμεῖς ἀπαντῶμεν ὅτι αὐτὸ θὰ εἶναι πλοῦτος διανοητικὸς καὶ στοιχεῖον ἐσωτερικῆς εὐτυχίας τῶν Ἑλληνοπαίδων.

π α') Εἰς τὸν σχολικὸν βίον τῶν νέων εἶναι χρειαστὴ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Εἰς τὰς σπουδὰς των, καθημερινῶς εὐρίσκουν λέξεις ἀπὸ Ἑλληνικὴν παραγωγὴν. Ὅσοι σπουδάζουν βιολογίαν, χημείαν, ἱατρικὴν, νομικὴν, γεωπονίαν, καὶ ἄλλας ἐπιστήμας γνωρίζουν ὅτι αἱ πλεῖστοι λέξεις παράγονται ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Εἶναι μεγάλη βοήθεια ἡ γλῶσσα τῶν πατέρων μας εἰς τὰ Ἑλληνόπαιδα τῆς Ἀμερικῆς καὶ διὰ τὸ Ἀμερικανικὸν σχολεῖον καὶ τὰς ἐπιστήμας.

β') Ἄς ἐξετάσωμεν τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ πατέρας ἐργάζεται καθημερινῶς διὰ νὰ συντηρῇ τὴν οἰκογένειάν του· νὰ σπουδάσῃ τὰ παιδιὰ του εἰς τὰ σχολεῖα· προσπαθεῖ δὲ μὲ τὰς θυσίας του αὐτὰς νὰ εὕρῃ κάποιαν εὐτυχίαν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ μητέρα ἐπίσης ἐργάζεται εἰς τὴν οἰκίαν σκληρά, πολὺ συχνὰ δὲ εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ συζύγου τῆς ἢ εἰς τὸ ἐργοστάσιον. Οὔτε ὁ πατέρας, οὔτε ἡ μητέρα κατέχουν καλῶς τὴν Ἀγγλικήν. Τὸ ἐσπέρας, ὅταν τελειῶν ἅπὸ τὴν σκληρὰν ἐργασίαν του, ὁ πατέρας θέλει νὰ συζητήσῃ μὲ τὰ παιδιὰ του, νὰ εὕρῃ καὶ αὐτὸς κάποιαν ἀνακούφισιν καὶ κάποιαν εὐχαρίστησιν, ἔπειτα ἀπὸ μίαν κοπιαστικὴν ἡμέραν. Πόσον λυπηρὸν θὰ ἦτο ἂν τὰ παιδιὰ του δὲν γνωρίζουν τὴν γλῶσσάν του. Ποῖαν εὐχαρίστησιν θὰ λάβῃ ὅταν δὲν θὰ ἡμπορῇ νὰ συνεννοηται ψυχικῶς μὲ τὰ παιδιὰ του, εἰς τὴν μητρικὴν γλῶσσαν του; Πῶς ἡμπορεῖ νὰ θασιλεύσῃ ἡ χαρὰ καὶ εὐτυχία εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκεῖνην;

Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι διὰ νὰ προοδεύσῃ περισσότερον τὸ ἴδιον τὸ μορφωμένον Ἑλληνόπουλον καὶ διὰ νὰ εὐτυχίσῃ ἡ Ἑλληνικὴ οἰκογένεια μὲ τοὺς στοργικοὺς δεσμούς, πρέπει νὰ διδάσκειται τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ συμφέρον τῶν Ἑλληνοπαίδων εἶναι ἡ τιμὴ τὴν ὅποιαν κάνει εἰς αὐτὰ νὰ γνωρίζουν τὴν γλῶσσαν ἡ ὅποια ἔφερε τὸ φῶς εἰς τὸν κόσμον.

Ἕνας καθηγητὴς τοῦ κολλεγίου τῆς Νέας Ὑόρκης Prof. Carroll N. Brown εἰς ἓν ἄρθρον του διὰ τοὺς Ἑλληνας τῆς Ἀμερικῆς εἶπεν: «Ἀποδείξατε εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνιστάς, ὅτι σεῖς εἴσθε γνήσιοι Ἕλληνες μὲ τὴν ἱκανότητα νὰ εἰσέρχεσθε εἰς τὴν διανοητικὴν κληρονομίαν τῶν προγόνων σας».

Ἄφοῦ λοιπὸν καὶ οἱ ξένοι ἀκόμη μᾶς προτρέπουν νὰ μάθωμεν τὴν γλῶσσάν μας δὲν εἶναι ἀσυγχώρητον νὰ ἔχωμεν ἀντίθετον γνώμην; Πρέπει νὰ δεῖξωμεν λοιπὸν περισσότερον ἐδιαφέρον δι' αὐτήν.

Ὁ Ἕλληνας ὁ ὅποιος θέλει νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, θέλει νὰ ἰδῇ τὰ τέκνα του νὰ προοδεύσουν θέλει νὰ ἰδῇ τὴν Ἐκκλησίαν του νὰ ζῇ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, θὰ διδάξῃ εἰς τὰ παιδιὰ του τὴν γλῶσσαν τὴν ὅποιαν ἐκληρονόμησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του· πρέπει δὲ νὰ κάμῃ πᾶσαν προσπάθειαν νὰ διδασθοῦν τὰ παιδιὰ του Ἑλληνικά.

Ἐὰν οἱ ξένοι προτρέπουν ἡμᾶς νὰ μανθάνωμεν τὴν

γλῶσσάν μας, καὶ νὰ διδάξωμεν εἰς τὰ Ἑλληνόπουλα, πρέπει νὰ δεῖξωμεν εἰς αὐτοὺς ὅτι καὶ ἡμεῖς γνωρίζομεν τὴν ἀξίαν τῆς καὶ τὴν ἀγαπῶμεν τοῦλάχιστον ὅχι ὀλιγότερον ἀπὸ ὅσον τὴν ἀγαποῦν αὐτοί.

Ἄς κρατήσωμεν ἀναμμένην τὴν λαμπάδα ἡ ὅποια ἔδωσε τὸ φῶς εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΤΡΙΒΕΛΑΣ

« Τ Ο Β Ι Β Λ Ι Ο Ν »

(Συνέχεια ἐκ τῆς 6ης Σελίδος)

Ἀλλὰ τὸ χαρακτηριστικότερον θαῦμα τοῦ Ἁγίου Βιβλίου εἶνε ὁ **Χ ρ ι σ τ ὁ ς**. Αὐτὸς εἶνε τὸ κέντρον, Αὐτὸς εἶνε ἡ πληρωσίς, Αὐτὸς εἶνε ἡ δύναμις καὶ τὸ θεμέλιον τοῦ Βιβλίου αὐτοῦ. Πρόκειται περὶ Αὐτοῦ μόνον. Τόσον καὶ ἡ Καινὴ ὅσον καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη περὶ Αὐτοῦ ὁμιλεῖ· καὶ ἐφ' ὅσον θὰ ὑφίστανται ἄνθρωποι ἐπὶ τοῦ πλανήτου αὐτοῦ, τὸ Βιβλίον αὐτὸ περὶ τοῦ Χριστοῦ θὰ ὁμιλῇ πάντοτε· τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς Ἐνσαρκώσεως, τῆς Ἀπολυτρώσεως, τῆς Σταυρώσεως, τῆς Ἀναστάσεως διαρκῶς θὰ ἐξαίρωνται ἐν αὐτῷ. Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς ὥς δυνατὸς μαγνήτης θὰ ἐλκύουν πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ ζήσουν καὶ νὰ ἀποθάνουν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τὸ Μέγα αὐτὸ βιβλίον εἶνε ὑπεράνω ὅλων. Πρέπει μετὰ φόβου καὶ εὐλαβείας νὰ τὸ χρησιμοποιῶμεν ὅλοι μας. Μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐσέβειαν καὶ προσευχὴν πρέπει νὰ τὸ χειρίζομεθα. Πρέπει δηλαδὴ νὰ ἐνθυμούμεθα ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποῦ ἤκουσεν ὁ Μαῦσῆς «ἀφαίρεσον τὸ ὑπόδημά σου, ὅτι ὁ τόπος οὗτος ἁγίος ἐστὶ» **Π ο τ έ π ο τ έ**, ἃς μὴ συγκρίνωμεν τὸ βιβλίον αὐτὸ μὲ ἄλλα βιβλία. Ἡ σύγκρισις αὐτὴ εἶνε πάντοτε ἐπικίνδυνος. Τὰ ἄλλα βιβλία εἶνε ἐκ τῆς γῆς, ἡ Ἁγία Γραφὴ εἶναι ἐξ οὐρανοῦ.

Μὴ εἴπωμεν ὅτι τὸ βιβλίον αὐτὸ μόνον περιέχει τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. **Ὁχι! εἶνε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ**. Μὴ νομίσωμεν ὅτι εἶνε ἓν καλὸν βιβλίον ἢ ἀκόμη τὸ καλύτερον βιβλίον, ἀλλ' ἃς τὸ ἐντειχίσωμεν εἰς τὴν καρδίαν μας καὶ εἰς τὸν νοῦν μας, ἃς τὸ ἀγαπήσωμεν ὑπεράνω ὅλων τῶν πραγμάτων καὶ ἃς τὸ θεωρήσωμεν ὅχι ὥς λόγον ἀνθρώπου, ἀλλὰ, ὅπως εἶναι, ὥς **Λ ὁ γ ο ν Θε ο ῦ**, ὥς ζῶντα Λόγον τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ὑπερφυσικὸν ἐν τῇ γενέσει, αἰώνιον ἐν τῇ διαρκείᾳ, ἀνέκφραστον ἐν ἀξίᾳ, ἄπειρον ἐν τῷ σκοπῷ, θεῖον ἐν τῇ αὐθεντικότητι, δημιουργὸν ἐν τῇ δυνάμει, ἀλάνθαστον ἐν τῷ περιεχομένῳ, παγκόσμιον ἐν τῷ ἐνδιαφέροντι, ἐμπνευσμένον ἐν τῇ συνολικότητι.

Αὐτὸς ἐφώτισε τοὺς ἐν σκότει, Αὐτὸς ἐπαρηγόρησε τοὺς ἐν δυστυχίᾳ, Αὐτὸς ἐθέρμανε τοὺς ψυχροὺς, Αὐτὸς συνεκράτησε τοὺς ἐν ἀπελπισίᾳ, Αὐτὸς ἐστήριξε τοὺς ἀσθενοῦς. Ὅσοι ἐχρησιμοποίησαν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐδοκίμασαν ἡμέρας καλὰς καὶ ὁ βίος των ἦτο πάντοτε ἡσυχος καὶ ὠραῖος.

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ Ἱερεῖς. Προϊστάμενοι, Ἱεροψάλται, καὶ Διοικ. Συμβόλια τῶν Κοινοτήτων ὅπως μᾶς ἀποστέλλουν φωτογραφίας τῆς Χοροψίδας τῶν Ἐκκλησιῶν των πρὸς Δημοσίεσιν εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ».

Ἀρχην. Γερμ. Πολυζωίδου

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ εἶνε πολὺ διδακτική. Αἱ ἀρεταὶ του καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν εὐνοία τοῦ πατρὸς του ἐκίνησαν τὸν φθόνον τῶν ἀδελφῶν του. Διαφυγὼν ὡς ἐκ θαύματος τὸν θάνατον, πωλεῖται ὡς δοῦλος εἰς συνοδείαν ἐμπόρων οἱ ὅποιοι τυχαίως συνέπεσε νὰ διέρχωνται ἐκ τοῦ τόπου ὅπου ἐγίνετο ἡ γνωστὴ σκηνοθεσία.

Καὶ ἐνῶ ὁ γέρον πατὴρ του Ἰακώβ θρηνεῖ τὴν ἀπώλειαν τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ του, αὐτὸς διορίζεται ἐπιστάτης ἐπὶ ὅλου τοῦ Βασιλικοῦ οἴκου τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλ' ὁ πειρασμὸς ἀκολουθεῖ καὶ ἐκεῖ. Ὁ Ἰωσήφ ὑφίσταται μετ' ὀλίγον νέαν σκληρὰν δοκιμασίαν, διέρχεται νέαν πάλιν μεταξὺ καθήκοντος καὶ προσκαίρου ἡδονῆς. Ἡ οἰκοδόμησίν του ἐπιτίθεται κατὰ τῆς ἀρετῆς του μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιμονῆς.

Ὁ Ἰωσήφ ὅμως στηριζόμενος ἐπὶ ἀρχῶν ἀδιασλεύτων κρατεῖ τὴν γνωστὴν ἐκείνην καὶ ἀξιοσημειωτον στάσιν εἰς τὰς προτάσεις τῆς γυναικὸς τοῦ Πετεφρῆ. Συνέπεια τούτων ὑπῆρξεν ἡ φυλάκισίς του. Καὶ ὅμως ἀνεχόμενος τὰ πάντα δεικνύει πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Θεόν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Θεία Πρόνοια ἐπιτελεῖ τὸ ἔργον της. Ὁ Ἰωσήφ ἀποφυλάκίζεται καὶ εἰς ἡλικίαν τριάκοντα περιπὼν ἐτῶν καταλαμβάνει τὴν ἀντιβασιλείαν τῆς Αἰγύπτου. Αἱ σοφαὶ συμβουλαὶ του σώζουσιν τὴν Αἴγυπτον, ἐνῶ, ἐξ ἄλλου, σώζεται ἐκ τῆς πείνης καὶ ἡ οἰκογένεια καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρὸς του.

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ μᾶς διδάσκει πολλὰ ὁμολογουμένως πράγματα καὶ πρὸ παντὸς τὴν σπουδαιότητα τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Ὁ θαυμασὸς χαρακτηρ τοῦ Ἰωσήφ δὲν ἐσχηματίσθη διὰ μιᾶς, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου. Ἐν τῇ νεανικῇ, ἴσως δὲ καὶ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν τὰς αἰτίας τῶν ὥραίων πράξεων τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας. Ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία ἀναπτύσσει ἐκεῖνο πού προὔπηρχεν ἤδη εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν. Ὁ εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν ἀναδειχθεὶς Ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἦτο ὁ τελειότερον ἀναπτυχθεὶς δεκαεταετής Ἰωσήφ. Τὰ στοιχεῖα τοῦ χαρακτήρος του δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μεταβληθοῦν.

Ὅλοι οἱ νέοι εἶναι ἀσφαλῶς τοιοῦτοι ἐν κάλκι, ὅποιοι θὰ εἶναι κατόπιν ὡς ἄνθος· ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων κάθε νέος ἀποδίδει πιστὴν εἰκόνα τοῦ ἀνωτέρου μέλλοντός του. Οἶκοθεν λοιπὸν ἐννοεῖται ὅτι εἶναι σπουδαία ἡ περίοδος τῆς νεανικῆς ἡλικίας, διότι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διαμόρφωσιν καλοῦ χαρακτήρος.

Ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ προῖδῃ ὅτι ὁ ὡς δοῦλος πωληθεὶς Ἰωσήφ ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ ἐντὸς ὀλίγων μόνον ἐτῶν ὁ Ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ ἀφήσῃ ἐντυπώσεις ἀνεξάλειπτους ἐφ' ὅλων τῶν μετὰ ταῦτα γενεῶν; Ποῖος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ βοσκοῦ Ἰωσήφ προέβλεπε τὸν κατόπιν ἐπιφανῆ ἄνδρα;

Ἀσφαλῶς ὑπάρχει στάδιον λαμπρὸν διὰ κάθε νέον ὁ ὅποιος ἔχει τὴν ἰσχυρὰν θέλησιν νὰ ὀδεύσῃ εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν μετ' ἰσχύος καὶ πίστιν. Αἱ εὐκαιρίαι ὑπάρχουσιν πάντοτε, ἀρχεὶ ὁ νέος, συναισθανόμενος τὴν θέσιν του, νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ τὸν πολῦτιμον χρόνον. Ἀδιάφορον, ἂν

ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχῃ ἰσχυροὺς φίλους καὶ προστάτας. Ἡ μεγαλτέρα δύναμις καὶ τὰ ἀληθινὰ καὶ ἀναπαλλοτριώτα πλοῦτή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αἱ ἀδιασάλευτοι ἡθικαὶ ἀρχαί.

Εἶναι ἄξιον προσοχῆς τὸ ἐξῆς:—Ὁ Ἰωσήφ μόλις 30 ἐτῶν διαχειρίζεται τὰς τύχας ἐνὸς ἰσχυροτάτου διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην Κράτους. Ὁ Δαβὶδ 19 ἐτῶν χρίεται βασιλεὺς καὶ μόλις 23 ἐτῶν σώζει τὸ ἔθνος αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐχθρῶν. Ὁ Δανιὴλ 20 ἐτῶν ἐθεωρεῖτο ὁ σοφώτερος τῆς ἐποχῆς του. Ἐπίσης ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Ναπολέων, ὁ Οὐάσιγκτον καὶ ἄλλοι μεγάλοι ἄνδρες ἔκαμον τὰ μεγαλύτερα αὐτῶν κατορθώματα εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των.

Δι' αὐτοῦ δὲν θέλω νὰ ἀφεθῇ ἡ ἐντύπωσις ὅτι κάθε νέος ἐνδέχεται νὰ καταλάβῃ σπουδαίας καὶ μεγάλας θέσεις εἰς τὴν Κοινωνίαν. Ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἰς τὸν ἴδιον κύκλον του, ἔστω καὶ ταπεινόν, ἐκπληροῖ μὲ ζῆλον καὶ εὐσυνειδήτως τὰ καθήκοντά του πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ὁμοίων του, αὐτὸς ἀνυποῖ τὸν κύκλον εἰς τὸν ὅποιον τὸν ἔθεσεν ἡ Θεία Πρόνοια καὶ ἀναχωρῶν ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν ἀφήνει ὀπισθὲν του ὥραϊα ἔργα διαβάσεως. Περὶ αὐτοῦ ἐφαρμόζει τὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς ὅτι εἰς τὰ ὀλίγα φανεῖς πιστός, θέλει κατασταθῇ ἐπὶ πολλῶν.

Ἀλλ' ἐξ ὅλων αὐτῶν τί διδασκόμεθα; Ἀσφαλῶς μᾶς διδάσκεται τὸ μέγα μάθημα ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἀναλογισθώμεν καὶ νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν σπουδαίαν εὐδύνην ἡμῶν ὡς λογικῶν ὄντων, πλασθέντων καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Δημιουργοῦ. Ἐὰν ἕνας νέος δειλὸς νομίξῃ ὅτι δὲν δύναται νὰ κάμῃ τίποτε διότι περιβάλλεται ἀπὸ περιστάσεις ὅχι ἴσως εὐνοϊκάς, ἅς ρίψῃ ἐν βλέμμα πρὸς τὸ στάδιον τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ ὁποίου τὴν βιογραφίαν ἐξητάσαμεν καὶ θὰ μάθῃ ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια ἔχει εἰδικὰς εὐλογίας φυλαγμένας δι' ἐκείνους πού μὲ ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν καλλιεργοῦν τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς καὶ προσπαθοῦν νὰ τὰς ἐπανέξουσιν.

Εἶνε πολὺ ἄλλως τε εὐτυχὴς ἐκεῖνος πού μὲ θάρρος καὶ ἐλπίδα μάχεται τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, μὴ ὑποχωρῶν εἰς τὰς δυστυχίας, μὴ καταβαλλόμενος ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς καὶ μὴ ἀπελπίζόμενος πρὸ οὐδενὸς ἀντιθέτου. Ὁ βίος ἐνὸς τοιούτου νέου, εἴτε πολυχρόνιος εἶνε εἴτε βραχυχρόνιος, θὰ διαμείνῃ ὡς λαμπρὸν σημεῖον εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ὥπως ἀκριβῶς παρέμεινε καὶ ἡ ἱστορία τοῦ ἐναρέτου Ἰωσήφ.

Συστήσατε τὸν «Ὁρθόδοξον Πα-
ρατηρητὴν» εἰς τοὺς φίλους σας.
Παρακαλέσατέ τους νὰ τὸν διαβά-
ζουν τακτικῶς. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ
ἀσκεῖ μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς
ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τὰ παιδιὰ εἶναι τὸ καλύτερον δῶρον ποὺ στέλνει ὁ Οὐρανὸς εἰς τὴν Γῆν. Εἰς ὅλα γενικῶς τὰ παιδιὰ ὑπάρχουν σήμερον πολλὰ πιθανότητες νὰ ἐξελιχθῶν εἰς χρηστοὺς, καλοὺς καὶ τιμίους πολίτας.

Ἀπὸ τὴν διαπαιδαγώγησιν καλὴν ἢ κακὴν ποὺ θὰ λάβῃ τὸ παιδί ἐξαρτᾶται τί εἶδους χαρακτῆρα θὰ ἀποκτήσῃ.

Ἡ καλὴ διαπαιδαγώγησις ποὺ θὰ πάρουν τὰ παιδιὰ εἰς τὰ πρῶτα δεκαπέντε ἔτη τῆς ζωῆς των θὰ κάμῃ τὸ ἀνθίσιμα τοῦ χαρακτῆρός των εὐγενικὸν καὶ ὡραῖον. Εὐγενικὸς καὶ ὡραῖος χαρακτήρ εἶναι ὁ χριστιανικὸς.

Ἀνθρώποι μὲ χριστιανικὸν χαρακτῆρα πάντοτε σκέπτονται τὸ καλόν, λέγουν τὸ καλὸν καὶ πράττουν τὸ καλόν. Ἡ σκέψις, τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα εἶναι ὁλόκληρη ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ὅταν αὐτὰ εἶναι καλά, ὅταν εἶναι χριστιανικά, τότε ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία εἶναι μὲ τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ διαμόρφωσις χριστιανικοῦ χαρακτῆρος εἰς τὰ παιδιὰ θὰ τὰ καταστήσῃ εὐτυχισμένα. Εὐτυχισμένα δὲ παιδιὰ κάνουν εὐτυχεῖς γονεῖς, ἀγαπημένες οἰκογένειες, πολιτισμένα ἔθνη.

1.—ΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Ἡ σημερινὴ κοινωνικὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν ἀντιμετωπίζει πολλοὺς κινδύνους. Εἰς τὴν διαμόρφωσιν δυνατοῦ χαρακτῆρος τῶν παιδιῶν, ποὺ νὰ ἡμπορέσῃ ἀποτελεσματικὰ νὰ ὑπερνικήσῃ τοὺς κινδύνους αὐτοὺς, πρέπει νὰ ἐργάζωνται μαζὺ ἡ Ἐκκλησία, ἡ Οἰκογένεια καὶ τὸ Σχολεῖον. Τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Οἰκογένειαν καὶ τὸ καθημερινὸν Σχολεῖον ἔρχεται νὰ ἐνισχύσῃ μὲ πολὺ κατάλληλα μέσα ἓνας ἄλλος παράγων, τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἢ Κατηχητικὸν Σχολεῖον.

Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ Ἐκκλησία ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ σήμερον βοηθὸν καὶ συμπαράστασιν εἰς τὸν ἀγῶνά της τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον. Αὐτό, ὅταν λειτουργῇ σύμφωνα μὲ τὰς νεωτέρας παιδαγωγικὰς μεθόδους, ἀρχὰς καὶ κατευθύνσεις, ἐξασκεῖ τεραστίαν ἐπίδρασιν εἰς τὴν διαμόρφωσιν χριστιανικοῦ χαρακτῆρος.

2.—ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς ἀποδίδει μεγίστην σημασίαν εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου καὶ ἀπὸ ἐτῶν ὁργάνωσε τοιαῦτα εἰς τὰς Κοινότητάς της. Πόθος καὶ εὐχὴ, προσπάθεια καὶ ἀγὼν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἶναι νὰ μὴ μείνῃ οὔτε ἐν Ἑλληνόπουλον χωρὶς θρησκευτικὴν μόρφωσιν.

Διὰ νὰ εἶναι δὲ ὁμοιόμορφος, συστηματικὴ καὶ οὐθμικὴ ἡ λειτουργία ὅλων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ὑπάρχει ἰδιαίτερος Ὁργανισμὸς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μὲ Κανονισμὸν ψηφισθέντα ὑπὸ τῶν Γενικῶν Κληρικολαϊκῶν Συνελεύσεων. Λειτουργεῖ δὲ Γραφεῖον Κατηχητικῶν Σχολείων τοῦ ὁποῦ μοναδικὸς σκοπὸς εἶναι νὰ παρέχῃ ὅλας τὰς ἀναγκαῖας ὁδηγίας καὶ πληροφορίας καὶ νὰ προετοιμάζῃ καὶ ἐφοδιάζῃ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῶν Κοινοτήτων μὲ Πρόγραμμα, Ὑλὴν Κατηχητικὴν καὶ διάφορα Ἐφῶδια ἀπαραίτητα εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν Σχολείων τούτων. Ἐκτὸς τούτων, τὸ Γραφεῖον τοῦ Κατηχητικοῦ Τμήματος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μελετᾷ καὶ δοκιμᾷ νέους τρόπους, ὑποδεικνύει νέας μεθόδους καὶ προπαρασκευάζει πάντοτε νέα μέσα διὰ νὰ ἐργάζωνται τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα πλέον ἀπρόσκοπτα καὶ πλέον ἀποτελεσματικά.

3.—ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ καλύτερον ὁ θεσμὸς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρέπει ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παιδιὰ, τοὺς Ἱερεῖς καὶ τὸ Προσωπικὸν ποὺ διδάσκει, νὰ ἐνδιαφεροῦν πρωτίστως οἱ ὁμογενεῖς καὶ ἰδίως αἱ Ἑλληνίδες Μητέρες. Τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον ὑποβοηθεῖ τὸ ἔργον τῶν μητέρων καὶ θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον ἂν ὅλαι αἱ Ἑλληνίδες ἀνελάμβανον ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὸ Σχολεῖον τοῦτο.

Αἱ Κοινότητες ἔχουν συμφέρον ἠθικὸν ἀλλὰ καὶ ὕλικόν συγχρόνως νὰ πρωτοστατοῦν εἰς τὴν κανονικὴν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν Κατηχητικοῦ Σχολείου, διότι εἶναι τὸ καλύτερον μέσον διὰ νὰ συγκρατοῦνται τόσοι τὰ παιδιὰ, ὅσον καὶ οἱ γονεῖς των ἐντὸς τοῦ Κοινοτικοῦ Ὁργανισμοῦ. Αἱ Κοινότητες λοιπὸν πρέπει νὰ συνιστοῦν εἰς τὰς μητέρας ὅπως ὁδηγοῦν τὰ τέκνα των εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον· πρέπει δὲ τὰ Κοινοτικά Συμβούλια νὰ καταρτίζων καὶ Κατηχητικὴν Ἐπιτροπὴν συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμόν.

Εἶναι τέλος ἐπιτακτικὸν καθήκον καὶ ἀπολύτως ἐπιβεβλημένον ὑποχρέωσις ἐκάστον Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου, νὰ ἰδρῇ, νὰ ὁργανώῃ ἢ νὰ βελτιώῃ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον. Τόσον τὸ ἠθικὸν ὅσον καὶ τὸ ὕλικόν συμφέρον τῶν Ἱερέων εἶναι νὰ λειτουργῇ Κατηχητικὸν Σχολεῖον εἰς τὰς Κοινότητάς των διότι ἀπὸ αὐτὴν κατὰ πολὺ ἐξαρτᾶται ἡ ὑπαρξὶς μικροῦ ἢ μεγάλου ἐκκλησιασματος εἰς τὸ μέλλον.

Τὸ Γραφεῖον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Πόμφρετ Σέντερ, Κορν., ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐπίβλεψιν καὶ διοίκησιν τοῦ Θεοφιλεστ. Ἐπισκόπου Βοστώνης κ. Ἀθηναγόρα, εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Κοινοτήτων, τῶν Ἱερατικῶν Προϊσταμένων, τῶν Κατηχητικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Διδασκάλων, τῶν Γονέων πρὸς παροχὴν ὁδηγιῶν, πλη-

ροφοριῶν καὶ ἐφοδίῶν σχετικῶν μὲ τὴν λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

4.—ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Σκοπὸς τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου εἶναι:

1—Νὰ βοηθήσῃ τὰ παιδιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἀληθῆ ἰδέαν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Πατὴρ, φίλος καὶ προστάτης τῶν.

2—Νὰ βοηθήσῃ τὰ παιδιὰ νὰ καταλάβουν καλὰ ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε Θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν νὰ κατανοήσουν τὴν διδασκαλίαν Του νὰ γεννηθῇ ἐντὸς τῶν ὁ πόθος νὰ μιμηθοῦν τὴν ζωὴν Ἐκείνου.

3—Νὰ βοηθήσῃ τὰ παιδιὰ νὰ μορφώσουν καθα-
ρῶς χριστιανικὸν χαρακτήρα.

4—Νὰ βοηθήσῃ τὰ παιδιὰ νὰ καταλάβουν ὅτι ἀ-
νήκουν ἀποκλειστικὰ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδο-
ξον Ἐκκλησίαν.

5—Νὰ συνηθίσῃ τὰ παιδιὰ νὰ προσεύχονται, νὰ αἰσθάνονται τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ νὰ κατα-
λαβαίνουν τὰ κηρύγματα εἰς τὴν ἀπλὴν Ἑλληνικὴν
γλῶσσαν νὰ διατηρήσῃ τὸν σύνδεσμον τῶν παιδιῶν
πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον καὶ μετὰ τὴν ἀποφοί-
τησίν τῶν ἀπὸ αὐτοῦ νὰ τὰ γνωρίσῃ μὲ τὰ ἱερὰ βι-
βλία τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ τὰ καταστήσῃ συν-
ειδητὰ Μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Κοινότητος.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ πενταπλοῦ τούτου σκοποῦ
δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν
θρησκευτικῶν ὅπως γίνεται καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ
γίνεται, εἰς τὰ Ἀπογευματινὰ μας Σχολεῖα. Ἡ κα-
τηχητικὴ ὁμαδικὴ ἐργασία δὲν ἦτο ὀρθὸν ὅτι ὠνο-
μάσθη «Σχολεῖον» διότι εἰς τὸ Κατηχητικὸν δὲν ὑ-
πάρχει «διδάσκαλος» ἀλλὰ Ὁ δ ἡ γ ὁ ς. Ἡ διδα-
σκαλία δὲν εἶναι ἀπόκτησις γνώσεων, ἀλλὰ Ζωντα-
νὸν Περιβάλλον Διαπλάσεως Παιδικῶν Ψυχῶν καὶ
τὸ πρόγραμμα εἶναι ἀνάπτυξις περισσοτέρου ἐνδι-
αφέροντος, διὰ τὴν διάπλασιν χριστιανικοῦ χα-
ракτῆρος.

Εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον τὰ παιδιὰ πρέπει
νὰ «αἰσθάνονται» νὰ ζοῦν μέσα εἰς περιβάλλον ἐξ
ὁλοκλήρου χριστιανικόν, θρησκευτικόν. Διὰ τοῦ Κα-
τηχητικοῦ Σχολείου τὰ παιδιὰ συνηθίζουν εἰς τὰς Ἱ-
ερὰς Ἀκολουθίας μὲ τὴν διδασκαλίαν ὕμνων, εἰς
τὸν τακτικὸν ἐκκλησιασμόν, εἰς τὴν διατήρησιν δια-
φόρων ἡθῶν καὶ ἐθίμων μας.

Διὰ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἐπιτυγχάνεται
καὶ ἡ διαρκὴς ἐπαφὴ τῶν νέων καὶ νεανίδων μὲ τὴν
Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Δεδομέ-
νου δὲ ὅτι εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον δὲν ζητεῖται
ὕποχρεωτικὴ ἐργασία ἀπὸ τὰ παιδιὰ καὶ μάλιστα
εἰς τὸ σπῆτι, γίνεται εἰς αὐτὸ ἡ ἐργασία φυσικῶς καὶ
ἀβίαστα, ὑποβοηθεῖται ἡ ἀγάπη τῶν παιδιῶν πρὸς
τὸ Σχολεῖον ἐν γένει καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἐνδιαφέ-
ροντος αὐτῶν χωρὶς ἀντίδρασιν.

5.—ΕΙΔΗ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Μέχρι τοῦδε ἐλειτούργησαν καὶ λειτουργοῦν εἰς
τὰς Κοινότητες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς δύο εἶδη Κατη-
χητικῶν Σχολείων. Α'. Τὸ Κοινὸν Κατηχητικὸν
Σχολεῖον ποῦ λειτουργεῖ εἰς τὸν Ναόν, ἢ Αἰθούσας
τῆς Ἐκκλησίας κατὰ Κυριακὰς ἢ ἄλλας ἡμέρας καὶ
Β'. Κατηχητικὴ Σχολὴ Ἐφήβων ποῦ λειτουργεῖ εἰς
πλείστας Κοινότητας ὡς χριστιανικὸς Σύλλογος Νέ-
ων καὶ Νεανίδων ἢ ὡς Σῶμα Κατηχητῶν καὶ Κα-
τηχητριῶν.

Ἀπὸ τοῦ Κατηχητικοῦ ἔτους 1938-1939 θὰ
τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ Οἰκιακὸν Κατηχητικὸν Σχο-
λεῖον ποῦ θὰ λειτουργῇ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σπίτια ἢ εἰς
αἰθουσὰν τινα εἰς πολὺ μικρὰς πόλεις καὶ κώμας ὅ-
που δὲν ὑπάρχουν πολλὰ Ἑλληνικὰ Οἰκογένεια ἢ
ὅπου ὑπάρχει ἔστω καὶ μία μόνον Ἑλληνικὴ Οἰκο-
γένεια.

6.—ΕΙΔΗ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΕΦΟΔΙΩΝ

Τὸ Γραφεῖον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἐφο-
διάζει συνεχῶς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα μὲ τὴν ἀπα-
ραίτητον κατηχητικὴν καὶ ἄλλην θρησκευτικὴν ὕλην.
Διὰ τὴν ὁμοιόμορφον καὶ συστηματικὴν λειτουργίαν
ὅλων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ
ἐκδίδει:

1—Κατηχητικὰ Ἐφόδια διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν
Κατηχητικῶν Σχολείων, Παιδικὰ Κατηχητικὰ Λευ-
κώματα, Εἰκόνας μικρὰς καὶ μεγάλας, Προσευχη-
τάρια, Ὑμνολόγια, Κατηχήσεις, Διηγῆματα, Δι-
πλώματα, Κομβία κλπ.

2—Μεθοδικὰ Διδακτικὰ Βοηθήματα διὰ τοὺς δι-
δάσκοντας εἰς τὰ Σχολεῖα ταῦτα, Βιβλιάρια, Κανο-
νισμούς, Εἰκόνας, Ὁδηγίας, Διηγῆματα, Κηρύγμα-
τα, Μουσικὰ Βιβλία, Πίνακες, Εὐαγγέλια, Ἀγίας
Γραφάς, Διπλώματα, Μετάλλια κλπ.

3—Πληροφορικὰ Βιβλιάρια διὰ τοὺς ὁμογενεῖς

Κατάλογοι τῶν Κατηχητικῶν Ἐφοδίων ἀπο-
στέλλονται ἐντελῶς δωρεὰν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομέ-
νους διὰ τὴν ἰδρυσιν καὶ λειτουργίαν Κατηχητικῶν
Σχολείων καὶ ζητοῦντας τοιοῦτους. Τὸ Γραφεῖον
τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εὐ-
ρίσκεται εἰς τὸ ἴδρυμα τῆς Θεολογικῆς Προπαρα-
σκευαστικῆς Σχολῆς ἐν Πάμφρετ Σέντερ, Κονν., ἢ
δὲ διεύθυνσίς του εἶναι: The Archdiocese's Church
Schools, Pomfret Center, Conn.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Διαδύσατε τὸν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ».
Συστήσατε καὶ εἰς τοὺς φίλους σας νὰ ἐγγραφοῦν
συνδρομηταὶ του. Ὁρέσαμεν ἐτήσιαν συνδρομὴν
μόνον δολλ. 2.00 διὰ νὰ γίνῃ κτῆμα ὅλων τῶν
Ἑλληνικῶν Ὁρθοδόξων οἰκογενειῶν τῆς Ἀ-
μερικῆς. Εἶνε ἡ ὑγειειοτέρα πνευματικὴ τροφὴ
πάσης ἡλικίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἀνταποκρινόμενος εἰς εὐλαβῇ παράκλησιν τῶν Κων Ἀδελφῶν Σκούρα, οἵτινες τόσον τιμῶσι τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν Ἀμερικῇ, ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος μετέβη εἰς Los Angeles, Cal. καὶ ἠλόγησε τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς τοῦ κ. Κωνστ. Σκούρα, τῇ 25ῃ παρελθόντος Ἰουνίου.

Τὸ κατὰ πάντα εὐφρόσυνον τοῦτο γεγονός ἐξῆρε διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Ὁ. Ἐξοχ. κ. Δημ. Σισιλιάνος, μεταβὰς ἐπὶ τοῦτο εἰς Los Angeles.

Τῇ Κυριακῇ, 26ῃ ἰδίου μηνὸς ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Κοινοτικῷ Ναῷ τῆς πόλεως ταύτης, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Πανοσ. Ἀρχιμ. Γερ. Παπαπαναγιώτου καὶ Γερ. Κουτούζη καὶ τοῦ Ἱερολ. Ν. Νητσιώτη.

Προσῆλθον ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ κ. Δημ. Σισιλιάνος, ὁ κ. Ἀδὰμ. Πολυζωίδης, Καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ν. Καλιφορνίας, ὁ κ. Σ. Ταβουλαρίδης ἐκ Ν... Ὑόρκης, τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον καὶ πικνότερον ἐκκλησίασμα.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἱερᾶς Μυσταγωγίας, ἡ Α. Σεβασμιότης ὁρίσασα τὸν νέον Κοινот. Συμβούλιον παρουσίασε τὸν κ. Πρεσβευτὴν ὡς τὸν κύριον τῆς ἡμέρας ὁμιλητήν.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐβάπτισε τὸν υἱὸν τοῦ κ. Κ. Σκούρα, παρέστη εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῆς Κοινότητος, διευθυνομένων παρὰ τοῦ κ. Χρ. Μακρηγιάννη, καθ' ὅς καὶ ὁμίλησε, καὶ τὸ Ἐσπέρας ἠλόγησε ἑορτὴν τῶν Υἱῶν τοῦ Περικλέους πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπηύθυνε λόγια πατρικά.

Παραμείνας ἐν Los Angeles ἡμέρας πέντε, καθ' ἃς εἶδε διαφόρους Ἐπιτροπὰς καὶ ἰδιώτας, ὁμίλησεν ἐν συγκεντρώσει τῆς Ἀδελφότητος Ἑλληνίδων καὶ ἐπεσκέφθη τὸ Πανεπιστήμιον.

Τῇ 28ῃ Ἰουνίου ἔφθασεν εἰς Ἅγιον Φραγκῖσκον Καλιφορνίας, γενόμενος δεκτὸς ἐν τῷ σταθμῷ ὑπὸ τοῦ Ἐξ. Γεν. Προξένου κ. Ἡλία Πηχιῶν, τῶν Ἱερατ. Προϊσταμένων Πανοσ. Β. Λόκη καὶ Αἰδεσμι. Κ. Τσαπραλῇ, τοῦ Ἐντιμ... Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, Ἀντιπροσώπων τῆς Φιλοπτ. Ἀδελφότητος καὶ ἄλλων Ὁμογενῶν.

Ἐπιθεωρήσας τὸν θαυμασιῶς ἀνακαινιζόμενον Ἱ. Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐπεσκέφθη τὸν κ. Γεν. Πρόξενον, ὁμίλησεν ἐν συγκεντρώσει ἐν τῷ φιλοξενῷ Ξενοδοχείῳ τοῦ κ. Βουδούρη, καὶ τὸ Ἐσπέρας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Παν. Β. Λόκη, μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα Σακραμέντο, Καλ., ὅπου μετὰ τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν ἐν τῷ Ναῷ καὶ ὁμίλιαν συνεβίβασεν ὑπόδειξιν ἣτις εἶχε φθάσει μέχρι τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων.

Τῇ 2ῃ Ἰουλίου ἀφίκετο εἰς Detroit, Mich., ὅπως εὐλογῇ τὸ ἐκεῖ συγκροτηθὲν τότε Συνέδριον τοῦ Παν-Ροδιακοῦ Συλλόγου ὁ Ἀπόλλων.

Παρακολουθήσας ὅλην τὴν ἡμέραν τὰς ἐορσασίας τοῦ Συνεδρίου τούτου, τὴν ἐπομένην Κυριακὴν, Ἰουλίου 3ην, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μετὰ τῶν Αἰδ. Γ. Πετρίδου καὶ Ἰω. Τσαπατσάρη καὶ τοῦ Ἱερ. Ν. Νητσιώτη, ὁμίλησεν ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς Δωδεκανήσου, τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς τοῦ Παροδιακοῦ Συλλόγου καὶ ἐν τέλει ἀπένευμε τὸ ὁφείμιον τοῦ Ἀρ-

χιμανδρίτου εἰς τὸν Αἰδ. Γεώργιον Πετρίδην, μετονομάσας αὐτὸν Γερμανόν.

Ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς Ὁργανώσεως ταύτης ἡ Α. Σεβασμιότης ὁμίλησε καὶ κατὰ τὸ ἐπίσημον Δείπνον αὐτῆς.

Ἐν Detroit ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος διέμεινεν ἐπὶ δύο ἐβδομάδας θέσας τὰς πρώτας θάσεις τῆς ἰδρύσεως Ἀρχιεπισκοπικῶν Γραφείων διὰ τὴν μεγάλην τοῦ Detroit Παροικίαν καὶ τὰς πέριξ Κοινότητας.

Ἐπεσκέφθη τὸν κ. Δήμαρχον, τὸν κ. Εἰσαγγελέα καὶ ἄλλας Ἀρχὰς τῆς πόλεως, διαφόρους Ἑλληνικὰς ἐπιχειρήσεις, ἐδέχθη πολλὰς Ἐπιτροπὰς καὶ ἄτομα, ἔδωκε διαλέξεις, ὁμίλησεν ἀπὸ Ραδιοφώνου, συνεσκέφθη μετὰ τῶν Ἀντιπροσωπειῶν τῶν Σωματείων διὰ τὰ παρ' αὐτῶν συντηρούμενα Σχολεῖα, μετὰ τῶν Ἱερατ. Προϊσταμένων καὶ τῶν Δ. Συμβουλίων τῶν τριῶν Κοινοτήτων Detroit, προέστη συγκεντρώσεως νέας Κοινότητος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπεσκέφθη τὰς Κοινότητας Pontiac καὶ Ann Arbor, χοροστατήσας καὶ κηρύξας τὸν θ. λόγον. Ἐν δὲ τῇ Παροικίᾳ Windsor, Can. διοργάνωσε Φιλ. Ἀδελφότητα διὰ τὴν ἰδρυσιν Ἑλληνικοῦ Σχολείου.

Ἰδιαίτερος ἡσχολήθη ὁ Σεβασμιώτατος μὲ τὸ ἔργον τῆς Κοινότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἣτις πρό τινας ἡγόρασε τὸ κτίριον τῆς ἄλλοτε «Ἁγίας Σοφίας», τὸ ὁποῖον καλῶς διαρρυθμιζόμενον θὰ καταστῇ μία τῶν ὠραιότερων Ἑλληνικῶν Ἐκκλησιῶν.

Πρὸς ἀνέγερσιν νέων κτιρίων ἀνθαμιλλᾶται καὶ ἡ Κοινότης τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Καὶ ἐν ταύτῃ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἱερούργησε καὶ ὁμίλησε τῇ 10ῃ Ἰουλίου, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Πανοσ. Ἀρχιμ. Γερμ. Πετρίδου καὶ Ἰωακείμ Δουλγεράμη καὶ τοῦ Ἱερολ. Διακόνου αὐτοῦ.

Τῇ 24ῃ Ἰουλίου ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μπροῦκλιν ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τῶν Χίων «Ἡ Ἁγία Μαρκέλλα» καὶ ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον.

Τῇ 25ῃ τοῦ αὐτοῦ προέστη Μνημοσύνου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς ἀειμνήστου Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας Μαρίας, ἐν τῷ Καθεδρικῷ of St. John the Divine.

Τῇ 29ῃ ἰδίου ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀειμνήστου Ιατροῦ Πολυβίου Κορύλλου, οὗτινος καὶ εἶπε τὸν ἐπικήδειον.

Τῇ 31ῃ λειτουργήσας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυριδωνος Ν. Ὑόρκης ἔψαλε Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ἀειμνήστου Ἀναστασίας, μητρὸς τοῦ κ. Μιχαὴλ Θεοχάρη, μέλους τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀγαπῶ τὸν ἄλλον σημαίνει θέτω εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ ὅτι, ἔχω, ὅτι εἰμαι, ὅτι γνωρίζω διὰ νὰ τοῦ φανῶ χρήσιμος.

Ὅλα τὰ μέρη εἶναι παλάτι δι' ἓνα ἥσυχον νοῦν.

Μὴ πηγαίνης εἰς κανὲν μέρος εἰς τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἤθελες νὰ σὲ εὕρῃ ὁ Θεός.

Μία σκέψις ἐλπίδος εἰς μερικὰς στιγμὰς, εἶναι πλέον πολύτιμος ἀπὸ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου.

Μερικαὶ εὐγενεῖς ἀποτυχίαι εἶναι τιμητικώτεραι ἀπὸ πολλὰς χυδαίας ἐπιτυχίας.

ΜΟΛΙΣ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

"ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ"

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Υπο Ν. ΒΑΒΟΥΔΗ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΕΠΤΑΕΤΙΑΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΝΩΤ. ΕΚΠΑΙΔ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ - 1938 - ΜΕ ΠΟΛΛΑΣ ΒΕΛΤΙΩΣΕΙΣ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ - 1938 - ΤΟΥ

Ἀλφαβηταρίου τοῦ Ἑλληνόπαιδος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ — ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Εἶνε Πολύ Βελτιωμένη καὶ Ἐπηρεξημένη με 20 Νέας Εἰκόνας καὶ

ΜΕ 24 ΝΕΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ὙΛΗΣ

Ἡ Δευτέρα Ἐκδοσις τοῦ Ἀλφαβηταρίου Κωνσταντοπούλου, τοῦ ὁποίου γίνεται χρῆσις εἰς τὰ περισσότερα καὶ μεγαλειότερα Ἑλλ. Σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς, περιέχει 24 ἐπὶ πλέον σελίδας διδακτικῆς ὕλης, ἀποτελουμένη οὕτως ἀπὸ 72 σελίδας, ἀντὶ 48, ἃς εἶχεν ἡ Πρώτη Ἐκδοσις. Ἐπίσης ἔχει μεγάλα γράμματα εἰς τὰς 18 πρώτας σελίδας, ἀντὶ 7 ὥς ἡ προηγουμένη ἔκδοσις. Ἐκτὸς τούτων, ἔχει πλουτισθῇ με ἄνω τῶν 20 εἰκόνων, περιλαμβάνουσα οὕτω περὶ τὰς 60 πολυχρόμους εἰκόνας, σχεδιασθεῖσας ἐπίτηδες διὰ τὰ μαθήματα τοῦ βιβλίου.—Τιμᾶται μόνον 55c.

ΑΛΛΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Ε. Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Β'.—Εἶναι τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωσματοῦριον διὰ τὰ Ἑλληνόπαιδα τῆς Ἀμερικῆς. Πραγματεύεται περὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς δύο καλῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τῆς ὥρας ποῦ ἐξυπνοῦν, μέχρις ἑσπέρας, στὸ σπῖτι, στὸ παιγνίδι, στὸ Σχολεῖο, στὴν Ἐκκλησίαν, στὰς ἑορτάς. Ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν αὐτῶν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὥς ὁδηγὸς διὰ κάθε παιδάκι τῆς Ἀμερικῆς. Κάθε μάθημα ἔχει καὶ ἓν καλὸν δίδαγμα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ κείμενον, ὡραίαν εἰκόνα, ἐπίτηδες σχεδιασθεῖσαν, καὶ παιδικὸν ποιηματάκι ἐπὶ τοῦ μαθήματος. Τὸ βιβλίον, ἀποτελούμενον ἀπὸ 74 σελίδας, καλλιτεχνικῶς τυπωμένον ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου στερεωτάτου, με 37 πολυχρόμους εἰκόνας καὶ πολυτελὺς δεδεμένον με πανί, τιμᾶται 60 σέντς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ. Πολυζωίδου. Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικόν.—Γλῶσσα ἀπλουστάτη, ὕφος ἐξόχως διηγηματικόν, στοιχεῖα μεγάλα, ἴδια εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου, διδάγματα, ἔθνικα ποιήματα, συγκεντρωμένα ἐρωτήσεις. Κατάλληλος διὰ παιδιὰ τῆς Β' ἢ Γ' τάξεως. Νέα πολυτελής ἔκδοσις 1937, με 60 ὡραίαις εἰκόνας τιμᾶται πανόδετος μόνον 40c.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Πολυζωίδου. Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικόν. Γραμμένη διὰ παιδιὰ τῆς Γ' ἢ Δ' τάξεως. Με διηγηματικὸν ὕφος, γλῶσσαν καλῶς διμλουμένην, μαθήματα μικρά, διδάγματα, ἐρωτήσεις

συγκεντρωμένας, χάρτας, κλπ., διδάσκει τὴν Ἑλλ. Ἱστορίαν με τρόπον ποῦ ὁ μαθητὴς νὰ μανθάνῃ εὐχαρίστως καὶ νὰ υπερηφανεύεται διὰ τὴν Ἑλληνικὴν καταγωγὴν του. Νέα πολυτελής ἔκδοσις με 110 ἀριστουργηματικὰς εἰκόνας. Πανόδετος 45c.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.—Γ. Πολυζωίδου. Ὑπὸ τύπον διηγηματικώτατον καὶ εὐχάριστον, ὅλη ἡ ἐκ τῆς Παλ. Διαθήκης ὕλη, τὴν ὁποῖαν ὀρίζει καὶ τὸ Ἀνωτ. Ἐκπ. Συμβούλιον. Εὐληπτον, στοιχεῖα ἐκλεκτά, ποιήματα θρησκευτικά, ἐρωτήσεις, εἰκόνας, προσευχαί. Γ' ἔκδοσις, πολυτελῶς δεδεμένη τιμᾶται 50 σέντς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.—Πολυζωίδου. Ὑπὸ τύπον τερπνόν, με ὡραία θρησκευτικά ποιήματα, εἰκόνας, ἐξήγησιν ἀγνώστων λέξεων καὶ προσευχάς. Στοιχειοθέτησις ἀραιά, χάρτης πολυτελείας. Κομψῶς δεδεμένον τιμᾶται 50 σέντς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.—Με ἀπλοῦν τρόπον ἀναγράφεται ὅλη ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τοῦ 1934, χάριν τῶν ἐν Ἀμερικῇ παιδιῶν. Εἰκόνας, ἐρωτήσεις, στοιχεῖα εὐανάγνωστα. Εἰς τὸ τέλος ἡ Ἱστορία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δεδεμ. 50 σέντς.

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Με ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις φυσικὰς, στοιχεῖα εὐανάγνωστα, εἰκόνας, ποιήματα καὶ προσευχάς, τὸ βιβλίον ἐλκύει τοὺς μαθητάς. Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεώς μας ὅλη, εἰς 82 ἀπλούστατα μαθήματα. Ἐκδοσις πολυτελείας. Δεδεμένον τιμᾶται 60 σέντς.

D. C. DIVRY, Inc., 240 W. 23RD ST., NEW YORK